

PEONY

ปลายทาง
วิวาห์นี้
ไม่ต่าง
กับ
8
นัดสม

CHACHA KIM เขียน
8hours แปล
Pudica วาด

이 결혼은 어차피 망하게 되어 있다

Epilogue ในที่สุด จุดเริ่มต้นกับจุดจบ ก็เวียนมาบรรจบกัน

[Cárcel Escalante de Esposa]

ฤดูหนาวปีที่สิบเจ็ด

ต้นโอ๊กเก่าแก่โค้งเข้าหากันเป็นอุโมงค์ต้นไม้ทอดยาว
ไปสุดสายตา ครั้นเมื่อฤดูร้อนมาเยือน ใบไม้เขียวขจีหนาทึบ
จะแผ่ปกคลุมแน่นเหนือศีรษะจนมองไม่เห็นท้องฟ้า ถนนเส้นนี้
คือเส้นทางที่นำไปสู่ปราสาทเอสโปซา

อากาศที่เอสโปซาอบอุ่นกว่าเมนโดซามาก ฤดูกาลนี้ทำให้
กิ่งไม้ไร้ใบ แสงอาทิตย์ส่องลงมาบนถนนเส้นนี้ได้อย่างเต็มที่
อากาศในฤดูหนาวเช่นนี้จึงอบอุ่นกว่าฤดูร้อนที่มีร่มเงาจากใบไม้
หนาทึบคอยบดบังแสงแดด

ใบไม้ที่ร่วงช้ากว่าฤดูกาลถูกกวาดไว้สองข้างทางอย่าง

เป็นระเบียบ ราวกับต้อนรับการกลับมาของวันที่ดยุกและว่าที่ดัชเชสแห่งเอสกาลันเต กิ่งไม้หนาสีน้ำตาลเข้มซึ่งไม่เคยได้สัมผัสกับความโหดร้ายของกระแสนลมเหนือ ถูกแสงแดดสาดส่องจนทอประกายระยิบระยับดังผลไม้ที่ออกผลเต็มต้น ยังมีไร่องุ่นทอดยาวสุดลูกหูลูกตาทั่วเนินเขาอันอุดมสมบูรณ์ไปจนสุดเส้นขอบฟ้าอันไกลโพ้น สถานที่แห่งนี้เป็นเอสโปซา ดินแดนแห่งการอวยพร

อย่างไรก็ตาม สำหรับการพาภรรยาเดินทางกลับบ้านเกิดเป็นครั้งแรกหลังแต่งงาน ทิวทัศน์ตรงหน้าไม่นับว่าน่าพึงพอใจเท่าไร หากได้กลับมาในฤดูกาลที่ดีกว่านี้คงจะดีไม่น้อย

กัสเซล เอสกาลันเต ได้รับการแต่งตั้งยศร้อยตรี และเตรียมเข้าประจำการในฤดูใบไม้ผลิปีที่ 18 ที่กำลังจะมาเยือนในไม่ช้า เด็กหนุ่มนั่งอยู่ในรถม้าที่มุ่งหน้าไปสู่ปราสาทเอสโปซาคันนี้โดยไม่มีเวลาให้ผลัดเปลี่ยนชุดเครื่องแบบนักเรียนนายร้อยทหารสีน้ำเงินเข้มของโรงเรียนนายเรือเอล เลเดกียา การเดินทางครั้งนี้กินเวลานานถึงสองวันเต็ม

เขาขมวดคิ้วยมองแสงอาทิตย์ที่ส่องลอดกิ่งไม้อยู่นาน ก่อนจะดึงสายตากลับมามองคู่หมั้นของตนด้วยรอยยิ้มสุภาพ

ที่ระดับอยู่บนริมฝีปากทุกครั้งยามอยู่ต่อหน้าเธอตั้งแต่สมัยเด็ก

“ถึงแล้วละ อินส”

“...รู้แล้วนะ ฉันเคยมาแล้วไง”

เสียงไฟเราะที่มีเอกลักษณ์ของเด็กสาวโต้กลับด้วยสีหน้า
เบื่อหน่ายเล็กน้อย กัสเซลยิ้มแฉ่ง ไม่เก็บอาการอยากหา
เรื่องชวนเธอคุยเลยสักนิด

“ไร้สาระ...”

ภรรยาวัยเดียวกันพึมพำโดยไม่หันมามองรอยยิ้มของเขา
แต่สีหน้าของเธอไม่มีความรำคาญเหมือนเมื่อก่อนให้เห็นแล้ว

นัยน์ตานิ่งสงบของเด็กสาวมองทิวทัศน์เดียวกับที่กัสเซล
มองจนถึงเมื่อสักครู่ มือที่วางรองใต้คางแสดงถึงความเบื่อหน่าย
เปลือยตาที่ปรือลงเผยให้เห็นถึงความอ่อนล้าจากการเดินทางไกล

บางครั้งแสงอาทิตย์ก็ส่องกระทบนัยน์ตาสีเขียวเพอร์idot
ของเธอ มันทอประกายชวนลุ่มหลงคล้ายภาพของยอดต้นโอ๊ก
ที่แสงอาทิตย์สาดส่องลงมากลางฤดูร้อน กัสเซลแอบมองตามความ
เคยชิน ก่อนจะโดนเธอจับได้

“...กัสเซล”

“อ้อ”

“...ไม่มีอะไร”

แน่นอนว่าตอนนี้เขาหน้าหนาขึ้นเยอะ ต่อให้ถูกจับได้ ก็ยังจับจ้องต่อไปได้โดยไม่รู้จักอาย

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่กัสเซลได้รู้หลังจากเข้าหอกันเมื่อครึ่งปีก่อน บางครั้งทีอินেস บาเลซเตนา ผู้ส่งงานสละบทหน้าหน้าและเกร็งคอ อย่างเป็นตัวเอง ไม่ได้เกิดจากความเบื่อหน่ายหรือเอือมระอา แต่เป็นเพราะว่าเธอชินเขาต่างหาก

ฉันทำให้เธอชินได้ด้วย จนถึงตอนนี้ยังรู้สึกตื้นตันใจ อยู่เลย...กัสเซลไม่กล้าพูดประโยคนั้นหยอกล้อเด็กสาว มันถูก เก็บไว้ขบขันกับตัวเองเท่านั้น เขาทำได้แค่เหม่อมองไปหน้า ด้านข้างของอินেসที่สละไปอีกทาง เพราะกลัวเธอจะเอาชนะ ความเขินอายไม่ได้ แล้วหนีไปจากเขา

นั่นก็ทำไม่ได้ นี่ก็ทำไม่ได้ นอกจากการนั่งมองจาก ระยะห่างที่ไกลกันมากขึ้นเล็กน้อย ก็ไม่สามารถทำอะไรได้แล้ว

กัสเซลพยายามอย่างหนักที่จะทำให้ยอมรับระยะห่างระหว่างกัน ทั้งที่ความจริงแล้วเธออยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อม

เด็กหนุ่มนึกถึงระยะห่างในอดีตที่เลวร้ายกว่าตอนนี้มากทีเดียว พลางครุ่นคิดว่า ‘พวกเรา’ เดินทางมาไกลขนาดไหนกว่าจะมาถึงจุดนี้ได้ และขอบคุณพระเจ้าอยู่ในใจ

อินเนสสมัยที่เป็นคู่หมั้นตัวน้อย ยังไม่ใช่ภรรยาของเขา เคยมาเยือนเอสโปซาแห่งนี้หลายครั้ง เธอจับมือมารดาผู้เข้มงวดเกร็งใบหน้าไม่กล้าหันไปมองรอบปราสาทราวกับถูกใครข่มขู่

กัสเซลในวัยเด็กตั้งหน้าตั้งตารอคู่หมั้นที่จะเดินทางมาเยี่ยมถึงเอสโปซาอย่างใจจดใจจ่อตั้งแต่คืนก่อนถึงวันนัดหมาย เขาผิดหวังเล็กน้อยที่ใบหน้าจิ้มลิ้มของเด็กคนนั้นสนใจไม่หันมามองเลยสักครั้งตลอดทั้งวัน และยิ่งหมดหวังเมื่อเห็นว่าเธอไม่ได้สบายใจกับการมาเยี่ยมเยียนครั้งนั้นเลยสักนิด

กัสเซลรู้สึกเหมือนตื่นจากความฝันแสนหวานที่เพ้อฝันไปเอง หัวใจที่พองโตด้วยความหวังเต็มไปด้วยความละอายและความรู้สึกผิดต่อเด็กผู้หญิงคนนั้น

ทุกครั้งที่ดัชเชสบาเลซเตนากล่าวอะไรออกมา ใบหน้า

เนียนใสของอิเนส บาเลซเตนา ในวัยเก้าขวบจะเกร็งอย่างเห็นได้ชัด ตัวเขามองอยู่รู้สึกสงสารเธอจับใจ แววดตาของเด็กหญิงไม่มีความผ่อนคลายแม้แต่หยดเดียว ต่างจากเวลาอยู่กับพี่ชายที่เมนโดซาลิบลับ

หากรู้ว่าในอดีตที่ผ่านมา แววดตาที่ไม่คุ้นเคยของอิเนส บาเลซเตนา คนนั้นติดอยู่ในใจของเขามาตลอด เธอในปัจจุบันจะมีสีหน้าอย่างไรกันนะ

ถูกต้อนจนมุมแต่ไม่ยอมแสดงออก ถูกทิ้งไว้บนถนนที่ไม่รู้จักแต่พยายามรักษาความเยือกเย็น เธอจะยังคงมีแววดตาแบบนี้ไหม หรือจะมองเขาด้วยแววดตาที่มีเกราะครอบอยู่หลายชั้นอย่างตอนนี้

ไม่ว่าจะแววดตาแบบไหน ก็คงรังเกียจและระแวงกันอยู่ดี

เด็กสาวผู้ทะนงในศักดิ์ศรี ไม่ต้องการให้ใครมาปฏิบัติด้วยความสงสารหรือความเห็นใจ ต่อให้เขาบอกว่าทำเพราะมีใจให้เธอ เด็กผู้ชายที่โง่เขลาคนนั้นชอบเธอมากจนไม่อาจลบมันออกจากความทรงจำได้ แต่สำหรับอิเนส สุดท้ายแล้วมันก็เป็นแค่สิ่งที่เธอไม่ยินดี

เช่นเดียวกับการแต่งงานของพวกเขาที่เธอไม่เคยยินดี
สักนิด

กัสเซลลั่นใจไข่มความรู้สึกลอยลางสับสนสลายนิ้วขานเนียน
ของอิเนสได้แสงอาทิตย์เอาไว้ แม้ความแข็งแกร่งของชุดเกราะ
จะเป็นสิ่งสวยงาม แต่ความรักที่บิดเบี้ยวของเขากลับหลงใหล
รอยแตกบนชุดเกราะมากกว่าความงามของมัน และเด็กหนุ่ม
ก็จ้องมองข้ามความบิดเบี้ยวของตัวเอง

ฉันชอบที่เธอไม่อ่อนแอ ขณะเดียวกันก็ชอบเธอที่อ่อนแอ
ความรู้สึกแบบนี้จะบอกอย่างไรได้ละ

จุดอ่อนของเธอ ความไม่สมบูรณ์แบบ ความโศกเศร้า
ดึงดูดใจฉันได้มากกว่าตอนเข้าใจว่าเธอสมบูรณ์แบบเสียอีก
อาจเพราะแบบนี้เธอจึงดูสมบูรณ์แบบในสายตาของฉันเสมอ

จะเรียกความรู้สึกที่สิ้นหวังนี้ว่าความสงสารได้หรือ

ฉันตระหนักได้ในตอนที่เธอแตกสลาย แต่ไม่ได้
หมายความว่าฉันต้องการให้เธอแตกสลาย ในสายตาของฉัน
เธอดูงดงามเสมอ และเป็นฉันเองที่ไม่อาจห้ามความห่วย
เหี่ยวเธออ่อนแอเมื่ออยู่ต่อหน้าความลำบาก ฉันทนไม่ไหวจนอยาก

กอดเธอแน่นๆ เพราะหวังว่าเธอจะไม่แตกสลายอีกครั้ง

นี่เป็นคำสารภาพที่ไม่สามารถพูดออกไปได้แม้แต่คำเดียว ไม่ใช่ตอนนี้ ไม่ใช่ตอนที่การแต่งงานกับเขาอาจเป็นหนึ่งในความโชคร้ายที่ทรมาณเธอ

ทุกครั้งที่มีนิเสเผชิญกับความโชคร้าย หัวใจของเขายังรักเธอมากกว่าเดิม จนถึงตอนนี้ หัวใจของเขาก็กังอัมเอมกับการแต่งงาน

นิเสเติบโตขึ้นภายใต้การเลี้ยงดูที่ดีจากมารดา แม้แต่บิดาของเด็กสาวก็ไม่เคยระแคะระคายถึงความจริงดังกล่าว ที่เลวร้ายยิ่งกว่าคือในบรรดาสิ่งที่ดัชเชสบาลาเลนาใช้วิธีเลี้ยงดู 'สั่งสอน' ลูกสาวตัวน้อย เพื่อกดดันให้เธอทำตามใจหล่อน มีการแต่งงานกับเขารวมอยู่ด้วย

นิเสบอกให้เขารู้ว่า ตอนแรกเธอแค่ไม่ยินดีกับการแต่งงานเท่านั้น แต่ไม่เคยต่อต้านการแต่งงานกับเขา กัสเซลได้เห็นภาพดัชเชสบาลาเลนาเลี้ยงลูกสาวเป็นครั้งแรกที่ไปเธอตอนอายุสิบสามปี นั่นคือช่วงเวลาที่เขาสะเทือนใจอย่างหนักหลังได้รู้ว่าการแต่งงานของพวกเราเป็นเรื่องเลวร้ายขนาดไหน

“...ฉันไม่ชอบที่นายเป็นลูกพี่ลูกน้องกับรัชทายาท แต่ฉันไม่เคยเกลียดการแต่งงานกับนายมาตั้งแต่แรก ถึงได้ยอมโดนท่านแม่ตีแบบนั้น”

“...”

“ท่านแม่ต้องการให้ฉันทำได้ดีกว่านี้”

“...”

“และฉันก็ทำลายความคาดหวังของท่านอีกแล้ว”

แขนที่ถูกไม้เรียวฟาดได้ถูมือสวยงามคู่หนึ่งช่วยปกปิดไว้ เธอตอบไหล่ของเขาเบาๆ เพื่อปลอบโยนคู่หมั้นที่เผชิญกับเรื่องสะเทือนขวัญ

“อย่าเก็บไปใส่ใจเลย เอสกอลันเต ฉันไม่ได้เจ็บขนาดนั้น...”

หลังจากกล่าวทิ้งท้ายไว้เช่นนั้น อินสก็ไม่มาหาเขาอีกเลย ตลอดหนึ่งปีเต็ม เมื่อเธอไม่ยอมพบหน้า กัสเซลก็เข้าใจทันทีว่าในวันนั้นที่เธอปลอบโยนคู่หมั้นอย่างเขา เด็กสาวรู้สึกเหมือนถูกดูหมิ่นและซ่อนความอับอายภายใต้หยันต์ตาคุณั้น

อินสทนต่อการถูกมารดาเขี่ยนตีเป็นประจำได้ แต่ทงไม่ได้
ที่คู้หมั้นหรือคนนอกอย่างกัสเซลไปเห็นภาพนั้นเข้า

‘เขี่ยนตีเป็นประจำ’ งั้นหรอ เธอมองเรื่องเลวร้ายแบบนั้น
เป็นเรื่องปกติได้อย่างไร

เพียงเพราะกลัวว่าเธอจะไม่อยากแต่งงานกับฉันเนี่ยนะ
ฉันดูเหมือนคนที่กังวลกับแค่เรื่องนั้นหรือไง ฉันนะ...

กัสเซลกลืนน้ำลายที่เหนียวเหน็ดพลางหัวเราะเยาะตัวเอง
ในวัยเด็ก ไซ้ ต่อมาเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่เขาหวาดกลัวแทบตาย
เลยละ

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ยึดครองพื้นที่ความคิดในหัวตลอดเวลา
ที่เด็กหญิงอายุสิบสามปีคนนั้นคอยปลอบใจ มีเพียงความจริงที่ว่า
‘วันนี้อินส บาเลซเตนา ก็ต้องกลับเข้าไปอยู่ใต้เงาของดัชเชส
คนนั้นอีกครั้ง’

“ฉันอยากให้เราแต่งงานกันตอนนี้เลย อินส”

“พวกเราเพิ่งจะอายุสิบสามปีเองนะ”

“...แม้จะเป็นการแต่งงานที่เธอไม่ยินดี แต่ถ้ามันช่วยให้เธอ

“ไม่ต้องเป็นบาเลเซเตนา และใช้นามสกุลอื่นที่ไม่ต้องรับการดูแล
จากท่านแม่ของเธอ...”

“ฉันไม่ใช่ใคร ถ้าไม่ใช่ฉัน ท่านแม่ก็ไม่มีที่ให้ระบาย
ความกังวลแล้ว”

“แล้วเธอล่ะ”

“...”

“เธอจะระบายความกังวลของตัวเองกับใคร”

คำถามของเขาทำให้อิเนสกะพริบตาเหม่อลอยอยู่นาน
อย่างไม่สมกับเป็นเธอ สุดท้ายรอยยิ้มก็จืดชืดบนมุมปากเล็กน้อย
เด็กหญิงตอบกลับมว่า ‘ไม่ใช่ใคร ฉันไม่ได้กังวลสักหน่อย’ เจ้าตัว
ไม่รู้หรือกว่ารอยยิ้มนั้นแสดงให้เห็นถึงความกังวลในใจอย่าง
หมดเปลือก

กัสเซลไม่อยากให้เธอยิ้มแบบนั้นอีก อิเนส บาเลเซเตนา
คงจินตนาการไม่ถึงว่า นับจากนั้นเป็นต้นมา เขาร้อนกร้อนใจ
อยากรีบโตเป็นผู้ใหญ่มากแค่ไหน

อยากรีบโตเป็นผู้ใหญ่เร็ว ๆ จะได้กลืนกินความกังวลใจ

ทั้งหมดของอินสไม่ให้เหลือ อยากพาเธอไปยังสถานที่ที่แม่ของเธอ
ยื่นมือตามมาไม่ถึง แม้ฉันจะเป็นส่วนหนึ่งของความโชคร้าย
ที่เธอต้องเผชิญ แต่ฉันจะต่างออกไป

ฉันสามารถแตกต่างออกไปได้

“อินส ตอนนี้อยู่ลูกไม่ได้นะ”

“ฉันอยากรีบลงไปเร็วๆ หนึ่งเฉยๆ จนเบื่อก็ตายอยู่แล้ว...”

“ฉันเข้าใจ”

ปัจจุบันพวกเขาก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ก่อนคู่อื่นด้วยการ
กลายเป็นสามีภรรยา ดังนั้น ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนอีกต่อไป ยังมี
วันเวลาอีกมากมายรอคอยพวกเขาอยู่ภายนอกหน้า

เด็กหนุ่มปลอบใจตัวเองให้สงบลงตามความเคยชิน
ความรู้สึกเหมือนยืนอยู่ตรงหน้าแมวขี้อ้าว ซึ่งพร้อมจะวิ่งเตลิด
หนีไปหากเขาก้าวพลาดเพียงนิดเดียว รวมถึงการต้องระมัดระวังตัว
และการวางตัวไม่ถูก เหมือนตอนที่พวกนักใต้เท้าทางสังคม
ถูกบังคับให้ยืนคนเดียวหน้าพระพักตร์ กัสเซลลั่นเคยชิน
กับมันแล้ว

แม่วีระแวงตัวนี้ดังมากในสายตาของเขา ทำให้เขาควบคุมตัวเองไม่ได้ เพียงเพราะอยากได้การยอมรับจากแม่วีระนี้ ซึ่งเป็นความปรารถนาแบบเด็กๆ นี่คือการที่เด็กหนุ่มต้องกล้ำกลืนเพื่อปิดบังไม่ให้ใครรู้ ทว่าสุดท้ายก็ปิดไม่มิดและเผยมันออกมาจนได้

“...วันนี้ฉันนั่งชมวิวมานตลอดทาง แต่นายรู้จักเส้นทางนี้ดี อยู่แล้วนี่นา ไม่เบื่อหรือไง”

จะเบื่อได้ยังไง ก็มีเธออยู่ด้วยกันตรงนี้ทั้งคน

“ก็บอกแล้วว่าไม่ต้องนั่งมาเป็นเพื่อนก็ได้ จะลำบากต่อจากเอล เลเดเกีย ไปเมนโดซา เพื่อเดินทางมาที่นี่เป็นเพื่อนฉันทำไม”

“ท่านแม่บอกว่า ถ้าจะให้เธอเริ่มต้นชีวิตที่เอสโปซาได้อย่างราบรื่น ก็ต้องแสดงให้คนอื่นเห็นว่าฉันเชื่อฟังเธอเป็นอย่างดีนะ อีเนส”

“...นี่ท่านดัชเชสเรียกตัวลูกชายจากเอล เลเดเกีย มาด้วย เหตุผลแค่นี้จริงหรือ”

“ทุกคนต้องยอมรับเธอเป็นเจ้านายก่อน เธอถึงจะมองว่า

ตัวเองเป็นเจ้าของปราสาทได้ ตรรกะของเอสโปซาแตกต่างจาก
เปเรชกับเมนโตซา”

“ถ้าเป็นเวลาอื่นมันก็ถูกอยู่หรอก แต่ตอนนี้ฉันอึดอัด
ลูกของนายอยู่นะ”

“...”

“จะห่วงอะไรนักหนา”

“ฉันต้องลูกของนายแล้วไม่ใช่หรือไง”

แค่อิเนสพิมพ์เสียงแผ่ว หูของเด็กหนุ่มก็แดงแจ๋แล้ว
ใบหน้าแข็งค้างไปทันที กัสเซลเป็นเจ้าของร่างกายสูงใหญ่
ใบหน้านางงามและหล่อเหลาสมชายชาตรี แม้จะมีหลดสีหน้า
สมวัยของหนุ่มน้อยอายุสิบเจ็ดปีให้เห็นบ้างก็ตาม

ยามอยู่ต่อหน้าภรรยา กัสเซลมักจะหลุดท่าทางงอแง
ออกมาให้เห็นไม่ต่างจากตอนอายุแปดขวบที่ถูกจับยัดคืน
ในพิธีสาบานตน

เขาเงยหน้ามองด้วยรอยยิ้มประหลาดเหมือนเด็กผู้ชาย
ที่ไม่ประสีประสา

อีนัส บาเลซเตนา...อีนัส เอสกาลันเต...

ภายใต้โคมหน้าที่ยืมขึ้นหน้าแดงราวกับเด็กชายตัวน้อย
มีชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังพึงพอใจการครอบครองที่ผูกติดอยู่กับ
ความเปลี่ยนแปลงบนชื่อของเธอ

แม้ชื่อจะเปลี่ยนไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่แวตตาที่ไข่มองอีนัส
ตอนเป็นบาเลซเตนา กลับไม่เคยเปลี่ยนไปเลย กัสเซลยังคง
มองเธอด้วยความเทิดทูนอยู่เสมอ

หัวใจคันยุบยิบ ‘อีนัส เอสกาลันเต’ กำลังตั้งครรภ์
ลูกของพวกเขา

เนื่องจากโอลกา บาเลซเตนา แม่ยายของเขายืนกราน
อย่างหนักแน่นว่า บุตรชายคนโตจะต้องถือกำเนิดที่ปราสาท
ในการปกครองของตระกูล ราวกับจะให้ฝังรากไว้ที่นั่น ขณะนี้
อีนัสซึ่งอายุครรภ์เข้าสู่เดือนที่ห้าจึงนั่งอยู่บนรถม้าที่กำลัง
มุ่งหน้าสู่ปราสาทเอสโปซา

“ฉันรู้ แต่ว่า...”

“...นายชอบเป็นห่วงฉันเกินไป”

“ขอโทษ”

“ขอโทษเร็วเกินไปแล้ว”

“ฉันเป็นห่วงเธอ อีเนส”

“...”

“เป็นห่วงเสมอ”

อีเนสสะดุ้งหน้าหนีจนคอเกร็ง ดูท่าเขาจะทำให้เธอเขินอีกแล้ว กัสเซลรู้สึกเหมือนมีผีเสื้อบินวนอยู่ในท้อง อยากลုပ်แก้มบอบบางที่มีแสงแดดพาดผ่านสลับกับเงาคลุมสักครั้ง แต่ก็ไม่อยากทำให้เด็กสาวเตลิดหนีไปจากเขา

“ไม่เป็นไร พวกเรายังมีเวลาอีกนาน

กัสเซลเพียงหวังว่าสำหรับอีเนสแล้ว เอสโปซาในปัจจุบันจะแตกต่างจากเอสโปซาในวัยเด็กของพวกเขา

[Inés Escalante de Pérez]

อีนესรู้ว่าบุตรชายคนโตแห่งเอสกาลันเตชอบเธอครั้งแรก ตอนอายุเจ็ดขวบ สาเหตุที่ความรู้สึกนั้นไม่จบลงแค่การเล่น พ่อแม่ลูกไว้สาระของเด็กๆ ก็เพราะพวกเราคือเอสกาลันเต กับบาเลซเตนา

นับตั้งแต่วันที่ที่การเจรจาบรรลุข้อตกลง เรื่องราวระหว่างเธอกับเขาก็เหมือนถูกลิขิตให้เป็นเช่นนั้น ชีวิตที่เดินหน้าต่อไปตามชะตาเหมือนสายธารที่ไหลไปตามแม่น้ำ

แตกต่างจากความเข้าใจอันบริสุทธิ์ของกัสเซล เอสกาลันเต จนกระทั่งแต่งงานและกลายเป็น 'อีนัส เอสกาลันเต' อีนัสก็ไม่เคยให้ความหมายกับการแต่งงาน ไม่ว่าคู่สมรสจะเป็นใครก็ตาม

เรื่องที่สักวันก็ต้องเกิดขึ้นเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม การต่อต้าน การเชื่อฟัง การยื่นมือออกไปเลือกทางใดทางหนึ่ง ล้วนไร้ความหมาย มันคือเรื่องที่เกิดขึ้นไปแล้ว ถูกกำหนดไว้ตั้งแต่เยาว์วัย นัยน์ตาเฉยเมยจึงมักจะมองข้ามไปยังอนาคตที่อยู่ไกลโพ้นแทน เพราะที่ผ่านมา อีนัส บาเลซเตนา มองโลก

ผ่านนัยน์ตาที่ถูกมารดาบดบังไปครึ่งหนึ่งเสมอ

เพียงวางปลายนิ้วผิเล็กน้อย เพียงนิ้วที่ถือแก้วไม่เหมือน
มารดาทุกกระเบียดนิ้ว โลกาก็จะโมโหจนตัวสั่น ประหนึ่งลูกสาว
เป็นแกนแห่งความชั่วร้ายที่สั่นคลอนรากฐานของชีวิตหล่อน

แม่ของแกจะตายถ้าแกไม่สมบูรณ์แบบ ชีวิตของแม่
จะไม่เหลือความหมายอะไรอีก ทำไมเรื่องแค่นี้ถึงไม่รู้ ทั้งหมดนี้
ก็เพื่อแกทั้งนั้น อีเนส นี่คือการรักของแม่ คือความเสียสละ
ของแม่ แม่เหลือแค่แกคนเดียว...

“พ่อของแกแย่งสิทธิ์การเลี้ยงดูผู้สืบทอดแห่งบาเลซเตนา
ไปจากแม่ ทั้งที่แม่ยังลืมนิดได้ มีชีวิตเป็นปกติดี แต่เขากลับ
แย่งลูเซียโนของแม่ไป ไอ้คนเปเรซนั้นทำเหมือนแม่เป็นผู้ป่วย
โรคจิตเวช...”

“...”

“...พรากรูกไปจากแม่ที่ละคนเหมือนที่เหล่าสาวกวพราก
พี่น้องของแกไป...ทุกสิ่งที่แม่รักหลุดลอยไปจากมือหมดแล้ว...
อีเนส มีแค่แกเท่านั้นที่ไม่ได้โต้ขาด”

“...”

“มีแค่แกเท่านั้นที่แม่ยอมให้ใครแย่งไปไม่ได้ แกคือ
สิ่งสุดท้ายที่แม่เหลืออยู่ แกคือทุกอย่างของแม่ ลูกสาวที่น่ารัก
ของแม่ ลูกสาวที่แม่รักมากที่สุด แก่แกคนเดียวเท่านั้น”

โอลกาบอกว่า เพราะรักมากจึงยอมไม่ได้ ทำทางการขยับ
ศีรษะเบาๆ ขณะเงยหน้าตี่มน้ำ การหันไปยิ้มให้เหล่าดัชเชส
ท่วงท่าตอนเต้นรำกับเอนริเก้ โอซอร์โน หรือกัสเซล เอสกาลันเต
ทุกอิริยาบถถูกสายตาคู่หนึ่งจับจ้องอย่างไม่ลดละ หากอิริยาบถ
เหล่านั้นไม่สมบูรณ์แบบ หรือมีข้อบกพร่องเพียงน้อยนิด แม่จะ
ไม่สำคัญ แต่จะถูกไม่เรียวฟาดลงมาทันที

หากเป็นที่ที่ไม่มีใครเห็นเธอจะสะดวกใจกว่า อย่างน้อย
ก็ดีกว่าปล่อยให้คนอื่นนอกเห็นท่านแม่หายใจไม่ออกเพราะตน

การเปิดตากว้างและมองสิ่งรอบตัวเกินความต้องการ
ของท่านแม่ นับเป็นการเหยียดหยามความรักกับความเสียสละ
ของท่าน และคือการฆ่าท่านทั้งเป็น

“...พ่อของแกต้องทำลายลูเซียโนแน่นอน แม่จะใช้แก
เป็นเครื่องพิสูจน์ต่อหน้าเขาว่าแม่ไม่ผิด ต้องแสดงให้เห็นว่า

แม่คือแม่ที่สมบูรณ์แบบ แม่จะให้เลโอเนล บาเลซเตนา
ได้เห็นชัดเต็มตาว่าแกเติบโตมาได้เป็นอย่างดีเยี่ยมแค่ไหน”

“...”

“จะมีใครเหมาะสมกับตำแหน่งจักรพรรดินีเท่าแกอีกล่ะ
ใครมันจะกล้าเป็นชายาของไอ้เด็กโอหังโอสการ์คนนั้นอีก จริงไหม”

จงลิ้มบีดาที่ได้พบหน้าเพียงฤดูกาลละครั้งไปเสีย
ยามคนผู้นั้นเสนอหน้ามาเจียดเปเรซด้วยสีหน้ากลักริ้นผืนทน
ประหนึ่งถูกภรรยาเงื้อมิดขึ้นแทง เวลานั้นทำเพียงหัวเราะเยาะ
สภาพน่าสมเพชก็พอแล้ว

“ดูที่เขายินดียกแกให้แม่แล้วเก็บลูเซียโนเอาไว้คนเดียว
ทั้งที่มองว่าแม่เป็นคนชั่วร้ายนั่นสิ”

“...”

“เขามันก็แค่คนตำหนาน่าสมเพช ที่ปล่อยให้ทุกเรื่อง
ผ่านไปอย่างเงิบๆ เพราะรู้ว่าถ้าแม่ต้องเสียแกไปอีกคน รับรองว่า
เขาได้อับอายชาวบ้านแน่ ถึงได้ยอมทิ้งแกไว้ที่นี้ยังงี้ล่ะ เข้าใจ
หรือยัง”

อย่าถูกภาพลักษณ์ที่อ่อนโยนและอบอุ่นแต่ภายนอก
ของเลโอเนล บาเลซเตนา หลอกเข้าล่ะ อีเนส พ่อของแกไม่ได้
รักแกเลย ไม่มีใครรักแกสักคน เลิกถามหาลูเซียโนสักที! พี่ชายแก
กำลังใช้ชีวิตที่สุขสบายในฐานะว่าที่ดยุกอยู่ที่เมนโดซาโนน
เขาไม่นึกถึงคนอย่างพวกเราหรอก

มีแค่แม่คนนี้เท่านั้นที่คิดถึงและห่วงใยแก

มีแค่แม่คนนี้เท่านั้นที่รักแก

ดูลี ลูเซียโนไม่เคยตอบจดหมายแม่สักครั้ง อาสะ แกได้รับ
จดหมายตอบกลับนี่นะ...เขาก็แค่รู้สึกผิดต่อแกเท่านั้นแหละ
เจ้าเด็กนั้นก็เหมือนพ่อของมัน มองว่าการอยู่ใกล้แม่คนนี่คือการ
อยู่ใกล้รัก ขนาดพ่อแกยังยอมเชื่อว่าโอลกา บาเลซเตนา คนนี้
รักลูกเลยนะ เขาเชื่อว่าฉันรักแกมาก อีเนส เห็นแบบนี้ฉันก็รัก
พี่ชายของแกมากเหมือนกัน

จะมีเรื่องใดแน่นอนไปกว่าการที่มารดารักลูกอีกหรือ
ความรักไม่มีวันแห้งเหือด แกมีแค่แม่เหมือนกับที่แม่มีแกคนเดียว

“เด็กที่น่าสงสาร อีเนสที่น่าสงสารของแม่ แม่รู้ว่า
เส้นทางไหนดีที่สุดสำหรับแก”

รัก รัก สุดท้ายทั้งหมดนั่นก็คือความรัก

“อีนีส ในอนาคตอาจจะได้เป็นชาวยารัชทายาท เมื่อเวลาผ่านไปก็จะได้ยื่นมองเมนโตซาอยู่เหนือทุกคนในฐานะจักรพรรดินี แม่จะช่วยกฤษฎางไวให้ ส่วนแกแค่เดินไปบนเส้นทางนั้นก็พอ”

ตอนที่เลโอเนลทำลายเส้นทางที่ว่านั้นจนผิดเพี้ยนไป อีนีสก็เลิกคาดหวังแล้วว่า สภาพจิตใจของผู้เป็นแม่ที่ไม่เคยยอมรับ กระทั่งความบกพร่องเล็กน้อยของลูกสาวจะดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่

เมื่อมองย้อนกลับไปตอนอีนีสอายุแปดขวบแล้วหมั้นหมาย กับกัสเซล เอสกาลันเต ตั้งแต่ตอนนั้นก็ไม่ใช่เพื่อความหวังใจ อีกแล้ว หรือบางที่เธออาจหมดหวังตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้วก็ได้

“พ่อของแกตัดสินใจได้โง่เขลาที่สุด เขาทำลายแกกับมือ”

“...”

“ปฏิเสธนั้นหรือ ใครจะไปคิดว่าเขาจะกล้ำปฏิเสธรจริง ๆ... ถ้าไม่ได้บ้าจะปฏิเสธได้ยังไง! เหล่าตระกูลกรันเดส เด ออร์เตกา แทบไม่มีบุตรสาว! พวกนั้นอาจเรียกตัวเองว่าราชวงศ์ แต่คนที่ มีสิทธิ์เลือกคือพวกเรา ตอนแรกแม่นึกว่าพ่อของแกทำดีแล้ว

ที่ปฏิเสธครั้งแรกแล้วครั้งเล่า เพื่อเพิ่มมูลค่าให้แก่ แต่ใครจะไปคิดว่า คำปฏิเสธทั้งหมดนั้นเป็นแค่ความจริงใจที่แสนโง่เขลา...”

“...”

“จะ...จะจัดการเรื่องนี้ยังไงดีล่ะ ตอนนี้น้ำมันย้อนกลับไปได้แล้ว พ่อแกทำลายชีวิตของแกจนป็นี่ จูตลูกสาวที่จะได้เป็นเชื้อพระวงศ์ในอีกหลายปีข้างหน้าลงมาจับคู่กับเอสกาลันเตเนี่ยนะ เขายอมสละการแต่งงานของแกเพื่อประจบกาเยตานา...!”

ดยุกบาเลซเตนาหาว่ารัชทายาทเป็นเด็กอันธพาลตัวปัญหา และตัดสินใจยกเลิกสาวให้แต่งงานกับกัสเซล เอสกาลันเตโดยไม่ปรึกษาใคร ตอนนั้นดัชเชสโมโหเห็ดจดาลอย่างยิ่ง หล่อนถึงขั้นลากอีนเนสเดินทางไปเมนโดซาด้วยกัน

เรื่องที่ดัชเชสบาเลซเตนาผู้บอบบางและสง่างาม ซึ่งย้ายไปใช้ชีวิตอย่างเจียบสงบที่เปเรซ เพื่อดูแลลูกสาวตัวน้อยที่มีร่างกายอ่อนแอเหมือนกับตน ทำการบุกเข้าไปในบ้านพักรวกับจะทำลายข้าวของให้พินาศ กลายเป็นข่าวแพร่สะพัดอย่างรวดเร็ว ไม่เปิดโอกาสให้ดยุกบาเลซเตนาได้สั่งปิดปากคนรับใช้

ตอนที่ดยุกต้องการให้ลูกสาวมาอยู่ที่เมนโดซาด้วยกัน

ช่วงฤดูหนึ่งเต็มๆ โอลกาจะปฏิเสธไม่ยอมทำเดี่ยว ต่อต้านเสียงจน
อาการลมชักกำเริบ หล่อนจะขอร้องอ้อนวอนทั้งน้ำตา จนกว่า
เขาจะยอมคืนลูกสาวให้ การที่หล่อนพาอิเนสไปด้วยในวันนั้น
จึงนับว่าผิดไปจากปกติวิสัยมากทีเดียว

“...โอลกา ถ้าคุณรักลูกสาวจริง ก็ต้องทิ้งความคิดที่จะ
จับคู่แกกับไออันธพาลที่เที่ยวฆ่าคนไปทั่วแบบนั้นซะ”

“องค์รัชทายาทยังเด็กนัก เขาจะไปเข้าใจอะไรได้ ก็แค่
ใช้งานผู้น้อยอย่างไร้ความเมตตาเท่านั้นเอง”

“ผมรู้ว่าคุณยึดติดกับอะไร โอลกา”

“นอกจากที่นั่นแล้ว จะมีที่ไหนเหมาะให้อิเนสอาศัยอีก!
สามีจะเป็นคนยังงี้ก็ช่างสิ ถ้ามีปัญหาหนักแค่ไล่ไปที่อื่นซะ
ก็หมดเรื่อง เหมือนที่คุณทำ...”

“บัดจบ โอลกา บอกก็ครั้งแล้วว่าผมไม่เคยมีผู้หญิงคนอื่น!”

“ฉันไม่สนใจหรอก คุณอยากใช้ชีวิตยังงี้ก็เชิญ แต่ฉัน
ไม่พอใจที่คุณตัดสินใจเรื่องการแต่งงานของลูกเองแบบนี้ แค่อิเนส
คลอดลูกชายแล้วอดทนสักหน่อยเหมือนฉัน ลูกก็จะได้เป็น

พระมารดาของจักรพรรดิในอนาคต นี่ต่างหากละชีวิตของลูกสาวฉัน
เลโอเนล แกคือลูกสาวคนเดียวของพวกเรา เหมือนกับที่ลูเซียโน
มีแค่คนเดียว! เด็กพวกนั้นตายไปแล้ว และตอนนี้...”

“โอลกา”

เด็กพวกนั้น...เวลาเมาเหล้า โอลกาจะชอบพูดถึงเด็ก ๆ ที่
‘เหล้าสาวกวาดตัวไป’ ลูก ๆ ที่โอลกาเสียไปหลังลูเซียโนเกิด
และหลังจากที่อีนัสเกิด

ในที่สุดอีนัสก็เข้าใจเหตุผลที่ท่านพ่อยอมอ่อนให้ท่านแม่
ทุกครั้งราวกับติดหนี้หล่อน ทั้งที่ไม่ใช่หนี้ของเขาเลย ที่แท้
ก็เป็นเพราะเขาติดค้างหล่อนจริงๆ

ความรู้สึกผิดนั้นทำให้เลโอเนลรู้ทั้งรู้ว่าสภาพจิตใจ
ของโอลกาไม่ปกติ แต่ก็ใจอ่อนเวลาหล่อนแสดงออกว่ารักลูกมาก
โดยไม่เคยมองเลยว่าความรักที่โอลกามีต่อลูกนั้นบิดเบี้ยวเพียงใด

สามีภรรยาคู่นี้มักจะเว้นระยะห่างที่มองไม่เห็นอยู่แล้ว
อาจเพราะอย่างน้อยทั้งสองคนก็รู้เหตุผลดีกว่าใคร

และเปเรซก็กลายเป็นจุดบอดที่ยอดเยียม

เลโอนелเชื่อมาตลอดว่า แม้ภรรยาจะแสดงพฤติกรรม บ้าคลั่งใส่ตนแค่ไหน อย่างน้อยหล่อนก็จะรักและทะนุถนอมลูกๆ เป็นอย่างดี มิหนำซ้ำลูกทั้งสองของตระกูลบาเลซเตนาเป็น พวกปากหนัก หากไม่จำเป็นก็จะไม่ยอมปริปากพูดอะไรให้รับรู้

โอลกาเป็นผู้หญิงที่ใช้ความตายเป็นอาวุธต่อหน้าลูกน้อย อย่างง่ายดาย แต่เวลาอ่อนโยนก็มอบความรักให้อย่างเต็มที่และ สมบูรณ์แบบ แม้การอยู่ข้างกายมารดาจะทรمانดั่งยีนข้างเปลวไฟ ลูกก็ไม่บังอาจคิดว่านั้นไม่ใช่ความรัก ช่วงเวลาอันเปี่ยมล้น ด้วยความรักงดงามเพียงไม่กี่ครั้งที่หล่อนยกความตายขึ้นมาอ้าง กลับผูกมัดลูกทั้งสองคนไว้เป็นตัวประกัน ต่างจากทฤษฎีสมคบคิด ที่โอลกาใช้ทรมานตัวเอง

ลูเซียโนในวัยสิบเอ็ดปีกลับไปเยี่ยมมารดาที่เปเรชบ่อยครั้ง เท่าที่จะทำได้ ส่วนอิเนสก็ถูกท่านพ่อจับจูงพาไปสนุกกับชีวิต-ประจำวัน ที่สงบสุขของเมนโดซา ทว่าเพียงโอลกาส่งจดหมายมา สองสามฉบับ เธอก็เอ่ยปากพูดเองว่าจะไปจากเมนโดซา

เมื่อได้ยินลูกสาววัยแปดขวบให้เหตุผลว่า ‘ท่านแม่ อาจจะตายก็ได้เนะคะ’ ดยุกบาเลซเตนาก็พูดไม่ออกอยู่นาน เขามองหน้าอิเนสสัปดาห์ ก่อนจะเปล่งเสียงจากลำคอติดันว่า

‘เดิมทีแม่ของลูกไม่ใช่คนแบบนั้นหรอกนะ’ จากนั้นก็ดึงตัวลูกสาวเข้าไปกอดอยู่นานด้วยสีหน้าหนักใจ ไม่รู้จะรับมือกับสถานการณ์ที่เผชิญอยู่อย่างไรดี

เลโอเนลเคยมองโอลกาด้วยสีหน้าแบบเดียวกันมาก่อน

นั่นทำให้เอนิสได้รู้ว่า สีหน้าของคนติดหนี้เป็นอย่างไร

“ฉันไม่ยอมยกลูกให้พวกเอสกาลันเตแน่ ฉันจะพาลูกกลับเปเรช ส่วนพิธีสาบานตนก็เอาตุ๊กตาไปตั้งแทนเอนิสแล้วกัน”

“...ทั้งเอนิสไว้ที่เมนโดซาแล้วกลับไปซะ”

“คุณคิดจะฆ่าฉันนั้นหรือ”

“แค่ให้ห่างกันพักเดียว ไม่ได้จะแย่งไปจากคุณสักหน่อย ผมไม่เคยแย่งลูเซียโนมาจากคุณ เอนิสก็เหมือนกัน โอลกา คุณควรอยู่ห่างจากพวกเด็กๆ สักพัก เพื่อตัวคุณเองนะ”

“จะให้ฉันเชื่อคนไร้ความรู้สึกแบบคุณได้ยังไง!”

พิธีสาบานตนของพวกเด็กๆ ที่อิสซาเบลล่าทุ่มเทจัดด้วยตัวเองช่างงดงามเป็นอย่างยิ่ง ทว่าเมื่อทุกอย่างไม่เป็นไปตาม

แผนที่วางไว้ โอลกาจึงนั่งสาปแช่งพวกเขาตลอดงานตั้งแต่เริ่มจนจบ

ท่านแม่เป็นคนประเภทที่เชื่อมั่นว่า ‘ฉันถูกเสมอ’ ลูกสาวของหล่อนจะได้รับการอวยพรจากใจจริงเมื่ออยู่บนเส้นทางที่หล่อนกำหนดให้เท่านั้น

หากออกนอกเส้นทางก็ต้องพบกับความโชคร้ายเท่านั้น
จึงจะถูกต้อง

บางทีโอลกาอาจรู้คำตอบมานานแล้วก็ได้

“ที่ผ่านมามีแต่ยอมอดทนไม่สั่งสอนแก เพราะเห็นว่าร่างกายที่สูงศักดิ์นี้จะกลายเป็นชายาของรัชทายาท ร่างกายของเชื้อพระวงศ์จะมีรอยตำหนิไม่ได้...แต่อีเนส จากนั้นไปแกต้องได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างถูกต้องแล้วละ

“แกจะต้องพิสูจน์ไปทั้งชีวิตว่า การที่ไม่ได้เป็นชายาของรัชทายาทนั้นไม่ใช่เพราะลูกสาวของแม่ไม่ดีพอ”

การลงไม้ลงมือเป็นครั้งคราวก่อนหน้านี้เป็นเพียงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเฉพาะเวลาขาดสติ หลังจากที่อีเนสตกลงหมั้นหมาย

กับกัสเซล เอสกาลันเต ไม่เร็วที่โอลกาถือก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป

โอลกาไม่ได้หยิบยกเรื่องความบกพร่องของคู่สมรสมาเป็นปัญหาอีกต่อไป เพราะนั่นเป็นยุคสมัยที่เกียรติยศของกัลเดรอนส่องแสงไปยังตระกูลเอสกาลันเตอย่างเต็มเปี่ยม และกัสเซล เอสกาลันเต ก็เป็นหลานชายของกัลเดรอน เช่นเดียวกับรัชทายาท ดังนั้น เขาย่อมดีพอสำหรับบาเลซเตนาแน่นอน

ใช่ สามีของแกจะกลายเป็นผู้ชายที่ดีกว่าคู่หม้ายเก่าของแก ดังนั้นแกจึงต้องกลายเป็นสตรีที่ไร้ข้อบกพร่อง ต้องเป็นภรรยาที่สมบูรณ์แบบให้ได้ แกต้องเป็นคนที่เหมาะสมแบบแทนส่วนของพี่น้องที่ตายไป

หากรู้ว่าการหมั้นหมายกับเอสกาลันเตไม่ใช่การตัดสินใจของสามี แต่เป็นการตัดสินใจของลูกสาวที่เชื่อฟังล่อนมาตลอด เพราะต่อต้านรัชทายาทอย่างเด็ดขาด ลับหลังล่อน อีเนสถึงขั้นคว่ำมือบิดาแล้วบอกว่า ‘ถ้าต้องแต่งงานกับองค์รัชทายาทก็ขอตายดีกว่า’ เมื่อรู้เรื่องนี้ โอลกาจะยังสามารถรักษาความรักและผูกพันผ่านไม้เรียวในมือได้อีกหรือไม่ อีเนสเริ่มชินชากับอารมณ์แปรปรวนของมารดาที่หลังน้ำตาร่วงเผาะใส่แผลปริแตก

ของตน

การถูกกัสเซล เอสกาลันเต เข้ามาเห็นสภาพนั้นเป็นเรื่องน่าอับอาย แต่โดยรวมแล้วก็ทำให้ฮิเนสยอมรับได้เร็วกว่าแต่ก่อน

ไม่รู้ว่าที่ฟาดลงมาท่ามกลางความเงิบสงัด กลายเป็นเรื่องสบายอารมณ์มากกว่าคำพูดที่บีบรัดหัวใจ ฮิเนสคิดว่ามันคล้ายกับอิสระอยู่เหมือนกัน แม้จะมีใครบางคนสงสัยเธอตามอำเภอใจ และกระวนกระวายใจกับความรู้สึกผิดที่เจ้าตัวไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวก็ตาม

ไม่มีเหตุผลให้ต่อต้าน ไม่มีเหตุผลให้หลบเลี่ยง

แม้การแต่งงานกับนายจะไม่ได้หอมหวาน แต่ก็ไม่มีเหตุผลที่จะไม่กลืนกินมัน

ประโยคที่ย้ำกับตัวเองอย่างไม่ใส่ใจเริ่มเปลี่ยนไปตั้งแต่ตอนไหนกันนะ

ตอนที่ใบหน้าหล่อเหลาบอกว่า หาป่าสีฤดูเขียวชอุ่มด้านนอกพบแล้ว ขณะอยู่ในปราสาทเอสโปซาที่มองไปทางไหน

ก็พบแต่กิ่งไม้โล้นโกร๋น หรือตอนที่แผ่นหลังที่เดินตรงไปยัง ทะเลสาบ ตอนที่หันกลับมายิ้มให้ หรือตอนที่ตัวเธอรีบหลบตา เพราะไม่รู้ว่าจะแสดงสีหน้าแบบไหนให้เขาเห็น

ตอนแต่งงานหรือมีลูกตามที่ถูกกำหนดไว้ บางทีอาจมี ตัวแปรซ่อนอยู่นับไม่ถ้วนในทุกช่วงเวลาเล็กๆ ของกาลเวลาที่ไหลผ่านไปตั้งสายน้ำ

ตอนที่เขาในวัยสิบสามปีจับมือเธอเป็นครั้งแรกในสถานที่ที่ไม่มีเสียงดนตรี

ตอนที่เด็กผู้ชายคนนั้นพูดเรื่องการแต่งงานขึ้นมาเหมือนขอเธอแต่งงาน

ตอนที่กัสเซลออยากช่วยดึงเธอออกจากความทุกข์ที่เธอไม่รู้ตัว

“อีเนส”

เสียงกลืนน้ำลายอย่างโง่เขลาหลายครั้งก่อนจะกล้ำ เปล่งเสียงเรียกชื่อเธอ ทุกครั้งที่เสียงเรียกแทรกซึมเข้ามาในหัวใจ

ทั้งหมดนั้นทำให้เชื่อว่าทุกอย่างอาจแตกต่างไปจากเดิม
แม้ลูกจะเกิดมาอ่อนแอ แต่เขาก็เหมือนกัสเซลมาก ผมบลอนด์ทอง
สว่าง นัยน์ตาสีฟ้า เหมือนกระต๊ององค์ประกอบเล็กๆ บนใบหน้า
งดงาม

“เดี๋ยวลูกก็แข็งแรงขึ้น เหมือนกับพ่อของลูกที่แข็งแรง
ไงล่ะ”

โล่งอกไปที่ที่ลูกไม่เหมือนเธอ อีเนสคิดว่าถ้าลูกเกิดมา
เหมือนตัวเอง เธอคงรักลูกไม่ได้แบบนี้

กัสเซลเดินทางจากกัสเตราที่อยู่ไกลแสนไกลกลับมาหา
พวกเธอแม่ลูกอยู่เป็นระยะ ยามจุมพิตลงบนหน้าผากลูกชาย
คนโตอย่างทะนุถนอม เขามักจะดีเนียนมาหอมหน้าผากของ
เธอด้วย ซึ่งอีเนสก็แสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้

เธอกับเขาเป็นสามีภรรยาที่มีลูกด้วยกันแล้ว แต่สองปี
ที่ผ่านมาทำกิจกรรมบนเตียงร่วมกันเพียงไม่กี่ครั้ง ดังนั้น จึงรู้สึก
เหมือนทุกอย่างเป็นครั้งแรก ทั้งการจับมือ การจูบ และการกอด

ลูกที่เกิดมาในฤดูใบไม้ผลิกลายเป็นโลกทั้งใบ มันเป็น
ฤดูกาลที่ทุกอย่างแปลกใหม่และสดใส โลกที่ทุกสิ่งกำลังดีขึ้น

จุดสิ้นสุดของโลกที่กล่าวมานี้คือ ลูกของเธอกับกัสเซลตาย
หลังจากเกิดมาได้เพียงสิบเดือน

เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นก่อนที่ลูกจะได้รับชื่อริคาร์โดเพียง
ครึ่งเดือน

อินเสรู้สึกเหมือนสมมติฐานที่ว่า ชีวิตของเธออาจเป็น
เหมือนโอลกา บาเลซเตนา ได้รับการยืนยันแล้ว หญิงสาว
ก้มมองใบหน้าของสามีที่เงยมองเธอตามเสียงเรียก หลังจาก
ซุกหน้าร้องไห้บนตักของเธออยู่นาน

สีหน้าที่คุ้นเคยปรากฏขึ้นบนใบหน้าซึ่งเหมือนกับลูก
ไม่ผิดเพี้ยน มันเป็นสีหน้าเดียวกับตอนที่ท่านพ่อมองท่านแม่
สีหน้าของคนติดหนี้บางอย่าง

หากลูกเหมือนเธอคงจะดีกว่า เพราะถ้าเป็นแบบนั้น
เธอจะได้รู้สึกเหมือนตัวเองตายไปแล้วจริงๆ

[Cárcel Escalante de Esposa]

งานศพของลูกที่ไร้ชื่อผ่านไปแล้ว เนื่องจากชาวออร์เตกา
เชื่อกันว่า งานศพที่ใหญ่เกินไปจะทำให้ดวงวิญญาณของเด็กเล็ก
ไม่สงบ จึงนิยมจัดกันอย่างเรียบง่าย

ลูกของพวกเขาอนรับคำอวยพรท่ามกลางดอกไม้
ในตะกร้าสานจากใบปาล์ม หลังจากครอบครัวกล่าวคำอำลา
เป็นครั้งสุดท้าย ศพของลูกน้อยก็ถูกส่งไปยังสุสานใต้ดินของ
ปราสาทเอสโปซา

บนฝาโลงศพขนาดเล็กที่กำลังปิดลงเหนือศีรษะของลูก
มีเพียงประโยค ‘บุตรชายคนโตแห่งกัสเซล เอสกาลันเต เด
เอสโปซา และอิเนส เอสกาลันเต เด เปเรซ’ ไม่มีใบหน้าของลูก
ไม่มีชื่อ มีเพียงการเรียงลำดับข้อมูลที่ตื้นเขิน

กัสเซลเรียกชื่อริคาร์โดนับครั้งไม่ถ้วน ยิ่งเรียกก็ยิ่งรู้สึก
เหมือนบางอย่างพังทลาย สุดท้ายก็ไม่ต่างจากการเรียกเพื่อ
ทำลายตัวเอง

ริคาร์โด ลูกของพวกเขาไม่ใช่บุตรชายคนโตที่ไร้ชื่อ แต่เป็นริคาร์โด กัสเซลมองชื่อริคาร์โดที่ปักอยู่บนหมอนใบเล็ก

ริคาร์โด เอสกาลันเต เด เอสโปซา

จะยอมรับดีไหมว่าเขาเคยอิจฉาสິงนี้เล็กน้อย ปลายนิ้ว
ลูบไปบนรอยปักอย่างระมัดระวัง ตั้งแต่ก่อนคลอดลูก อิเนส
แบ่งเวลาว่างมาปักชื่อนี้ทุกครั้งที่ม่โอกาส จำได้ว่าเธอใช้เวลา
ประมาณสองเดือน

ทั้งตอนที่เขาแวะกลับมาที่เอสโปซาก่อนกำหนดคลอด
ไม่กี่สัปดาห์ ทั้งตอนที่ใกล้ถึงวันคลอด และหลังจากลูกของ
พวกเขาคลอด...

เพียงหลับตาลง ภาพนั้นก็ปรากฏขึ้นทันที ภาพบ่ายวันหนึ่ง
ที่แสงแดดสดใสส่องเข้ามาทางหน้าต่าง มีอิเนสที่ตั้งครรภ์ท้องแก่
นั่งสัปหงกหลังขดหลังแข็งปักชื่อลูกบนปลอกหมอนอยู่นาน
และภาพแผ่นหลังของเธอขณะนั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง
ด้านข้างนั้นมีเปลเด็กอยู่ด้วย

ทั้งที่มีพรสวรรค์อยู่บ้าง แต่อิเนสก็ยังคอยระมัดระวัง
เป็นอย่างมาก เธอเว้นชื่อริคาร์โดเอาไว้ปักเป็นส่วนสุดท้าย

รอนจนแน่ใจว่าลูกที่เกิดมาเป็นเด็กผู้ชายจริงๆ หลังคลอดแล้ว
เมื่อไรที่พอจะลุกขึ้นจากเตียงได้ก็เริ่มลงมือปักชื่อลูกต่อ ทุกฝีเข็ม
เปี่ยมด้วยคำอวยพรขอให้ลูกพบเจอแต่ความสงบสุขและความ
ปลอดภัย

กัสเซลเคยจินตนาการไม่เข้าเรื่องชั่วคราว เพราะก่อนหน้านี้
เขาจินตนาการภาพอิเนสนั่งปักผ้าไม่ออกด้วยซ้ำ แต่ความรัก
ที่อิเนสมีให้ลูกของพวกเขา นั้นมาจากส่วนลึกของหัวใจจนการ
ดันทุรังปักผ้าเทียบไม่ติด

ความรักของเขาต่างหากที่ผิวเผินเหลือเกิน เขารักริคาร์โด
ตั้งแต่แรกพบดังพรหมลิขิต มองท้องที่นูนขึ้นของเธอราวกับ
หลักประกันความสุขในอนาคต กระทั่งมือข้างนี้ได้ลองลูบไปหน้า
ของริคาร์โด ความรักของเขาก็ก็นึกขึ้นมากพอ ทั้งที่อิเนส
ถึงกับยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อคลอดเด็กคนนี้ออกมา

กัสเซลเข้าใจแต่เข้าใจไม่ถึง เขาโล่งใจเมื่อเห็นว่าอิเนสรักลูก
ของพวกเขาเหมือนกับที่เขารัก เพราะนั่นทำให้รู้สึกเหมือนว่า
ในที่สุดการสืบทอดก็ได้รับการตอบรับแล้วจริงๆ หลังจากล่าช้า
มาเนิ่นนาน แต่เมื่อลองคิดอีกทีก็สัมผัสได้ถึงความแตกต่าง
ที่ยิ่งใหญ่

อีนเสเจ็บท้องคลอดนานยี่สิบกว่าชั่วโมง หลังจากคลอดลูกออกมาได้อย่างยากลำบากก็นอนสลบไม่ได้สติไปสองวันเต็ม หมอบอกว่าเลือดไม่ยอมหยุดไหล พอเลือดหยุดแล้วก็บอกอีกว่ามีโอกาสที่หญิงสาวอาจไม่ฟื้นขึ้นมาอีกเลย

ท่ามกลางช่วงเวลาที่รู้สึกเหมือนยืนเท้าลงนรก กัสเซลมองลูกที่ถูกทิ้งให้อยู่กับคนรับใช้ทั้งที่ยังไม่ได้เห็นหน้าพ่อแม่ ด้วยสายตาหวาดกลัว ความรักที่ผลิบานตามสัญชาตญาณของคนเป็นพ่อสวาทกับความหวาดกลัวในจิตใจ เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนบาป กัสเซลรักลูกคนนี้ แต่ก็เกลียดเช่นกัน

ใช่ วันนั้นเขาเกลียดดิริคาร์โดไปชั่วขณะ

กัสเซลไม่ได้โทษว่าลูกทำให้แม่ตาย แค่ว่าตระหนักได้ในสิ่งที่ตัวเองกระทำลงไป เขามองว่าลูกคือรางวัลจากการฆ่าอีนเส ซึ่งเป็นหลักฐานที่บอกว่าเขาเป็นคนฆ่าเธอ

ความรู้สึกคลุ้มคลั่งนั้นใกล้เคียงความจริงเสียจนแทบแยกไม่ออก อีนเสกำลังจะตาย ลูกแก้มแดงปลั่งราวกับตุ๊กตาสีชมพูมีชีวิตของแม่ ส่วนภรรยาสาวของเขาเนื้อตัวซีดเซียวเหมือนศพ

ไม่ใช่ลูกหรือ เขาเป็นคนส่งเด็กคนนี้เข้าไปในห้องของเธอ

เป็นฝีมือของเขา ความเกลียดชังตัวเองลูกใหม่ดังเปลวไฟ
กลืนกินเขากับลูก และริคาร์โดก็ดันถอดแบบเขามาเต็มๆ

ลูกถอดแบบมาจากเขา

น้ำตาร่วงเฝาระงบนหมอน ใบหน้าแข็งทื่อไร้ความรู้สึก
ซุกลงบนนั้น ยังเหลือกลิ่นของลูกอยู่เลย กัสเซลอยากเรียกคืน
ความเกลียดชังในวันนั้นกลับมา ความเกลียดชังที่ผลึกบาปของ
ตัวเองให้ลูกที่ไร้ความผิด ริคาร์โดที่เขามอบความเกลียดชัง
ด้วยแหวตามีขอบอก ไม่ยอมมองสิ่งมีชีวิตตัวน้อย ไม่ยอมอุ้ม
ตลอดทั้งวัน ตอนนี้เขาอยากกอดลูกอีกครั้งเหลือเกิน

อยากกลับไปแก้ไขหนึ่งวันที่เคยเกลียดลูก

เพราะรู้สึกравกับความเกลียดชังนั้นเป็นสิ่งที่ทำร้ายลูก
ของพวกเขา

การที่สิ่งแรกที่ลูกได้พบเมื่อลืมตาดูโลกคือความเกลียดชัง
และความไม่ยุติจากคนเป็นพ่อ การที่แม่แต่ความรักก็ยังรู้สึกว่าเป็น
บาป เวลานี้กัสเซลเข้าใจแล้วว่านั่นเป็นความผิดที่เลวร้ายมาก

แม้หลังจากนั้นจะมอบความรักให้ แต่ก็เพราะกลัวโดน

อินเสบ๊อบได้ว่าเคยเกลียดเด็กคนนั้น ความจริงเรื่องนี้ชัดเจนมาก จนน่าขยะแขยง

ภรรยา ลูก ปราสาทของพวกเขาที่คนทางเมนโดซา ไม่สามารถแทรกแซงได้ ทุกอย่างกำลังพังทลายดูจทรายร่วงกราว แล้วไหลผ่านง่ามนิ้ว

กัสเซลรู้สึกเหมือนตอนขโมยของล้ำค่ามาแล้วถูกจับได้ กลางถนน จากนั้นก็ถูกแย่งทุกอย่างกลับคืนไป ชายหนุ่ม เหยยหน้าขึ้นเหมือนไม่ได้รู้สึกอะไร ท่ามกลางเสียงหัวเราะดังปะปน กับเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้น

ใบหน้าแสรังเย็นชาไร้ความรู้สึกนั้นเปี่ยมชุ่มน้ำตา ทว่า เขาทำอะไรไม่ได้ เพราะนี่คือสิ่งที่อินเสบ๊อบต้องการ หลังงานศพ ลูกของพวกเขาผ่านไปครบสามสัปดาห์ หญิงสาวจึงยอมออกจาก ห้องของลูกและพุดกับเขาเป็นครั้งแรก

ขอให้ช่วยเอาข้าวของทุกชิ้นในห้องไปเผา

ร่องรอยทุกอย่างของริคาร์โดหายไปจนหมด เหลือเพียง ห้องว่างเปล่าห้องหนึ่ง กระนั้นกัสเซลก็ไม่สามารถเผาชื่อลูกชาย ที่เคยอิจฉาแม่เพียงชั่วครู่ได้

ตอนนี้ไม่ว่าจะมองไปทางไหน ก็สัมผัสถึงการมีอยู่ของลูก ซึ่งเคยมีชีวิตจนถึงเมื่อหนึ่งเดือนก่อนไม่ได้เลย ทว่ากัสเซลยังคงเห็นทุกอย่างชัดเจนดังเดิมประหนึ่งภาพหลอน หากลบภาพหลอนพวกนั้นทิ้งไปแล้วเหลือไว้เพียงความเป็นจริง คงจะมีเพียงหมอนกับเปลที่ลูกเคยนอน

ปลายนิ้วลูบท้ายเปล สัมผัสช้อริคาร์โตที่เขาเป็นคนใช้มีดสลักเองกับมือ กัสเซลลูบเปลของริคาร์โตโดยไม่พูดอะไร ก่อนจะทำลายมันด้วยมือตัวเอง

เปลนั้นถูกหักเป็นท่อนๆ แล้วโยนใส่กองไฟที่ลุกโชนอยู่ในสวน หมอนของลูกถูกโยนตามไป หนึ่งเดือนกับอีกสองวัน งานศพที่ยาวนานสำหรับพวกเขาจบลงพร้อมกับการเผาของชิ้นสุดท้ายของลูก

กัสเซลมองกองไฟ สายตาเลื่อนไปยังริมหน้าต่างที่อินเนสชอบนั่งมองวิวด้านนอก

หญิงสาวยื่นเหม่อมอง ‘พวกเขา’ ดุจวิญญูณหลุดลอยเหนือปราสาทเอสโปซายังคงมีฟ้าสีครามเหมือนทุกวัน ทุกอย่างยังคงงดงามเช่นเคยราวกับไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้น

กระทั่งคืนนั้น อีเนสพยายามฆ่าตัวตาย

คนแรกที่พบอีเนสนอนแช่ในอ่างอาบน้ำแดงฉานคือลูเซียโน ผู้ที่เดินทางมายังปราสาทเอสโปซาเมื่อสองวันก่อนเพื่อเยี่ยม น้องสาว กัสเซลไม่กล้าเปิดประตูเข้าไป เขาหันไปขอร้องลูเซียโน ที่ยืนอยู่ด้านหลังให้ช่วยเปิดแทน คนเป็นพี่ชายจึงได้พบกับ ภาพน้องสาวนอนนิ่งอยู่ในอ่างอาบน้ำอย่างที่คาดการณไว้

น้องสาวกำลังจะตาย ลูเซียโนไม่มีเวลาคำนึงถึงความ ไม่เหมาะสมในการเห็นร่างเปลือยของอีเนสที่แต่งงานแล้ว คนเป็นพี่ชายอุ้มหญิงสาวขึ้นจากอ่างอาบน้ำแล้วหันไปตะคอก น้องเขยซึ่งตกตะลึงจนตั้งสติไม่ได้

“ตั้งสติหน่อย ภรรยาของนายกำลังจะตายนะ”

กัสเซลถูกพี่เขยตะคอกใส่แต่ไหนก็ไม่มีทีท่าว่าจะตั้งสติได้ ภรรยาที่นอนจมน้ำผสมเลือดแดงฉานนั้นเพิ่งอายุสิบเก้าปี และกัสเซลที่เป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็อายุเพียง สิบเก้าปีเช่นกัน เขาขยับตัวตามคำสั่งของลูเซียโนอย่างโง่ม ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าร่างกายขยับเขยื้อนได้อย่างไร

อิสซาเบลล่ากับซัวนาเมื่อเห็นเหตุการณ์ก็วิ่งไปร้องห่ม-
ร้องให้ข้างเตียง เสียงร้องให้ที่น่าสงสารสองเสียงดังประสานกัน
ประหนึ่งเสียงคร่ำครวญจากนรก กัสเซลก็เช่นกัน เขาทั้งร้องให้
ทั้งทำตัวไม่ถูก

เขาไม่รู้จะรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไรดี
จึงพยายามห้ามเลือดที่ไหลทะลัก ห่มผ้าคลุมร่างกายเย็นเฉียบ
ของภรรยาแล้วกอดเธอไว้ ก่อนจะจวบลงบนตำแหน่งที่ไม่เคย
กล้าสัมผัสอย่างลึกซึ้ง

แก้มของเธอ จมูกที่ใช้หายใจ ริมฝีปาก คางเรียว
ลำคอระหง ผิวพรรณที่ไร้ชีวิตชีวา หวังว่าทุกตำแหน่งที่ริมฝีปาก
ประทับจะดูดซับเอาชีวิตของตนไปแทน

เอาชีวิตของฉันไปเลยก็ได้ ลืมตาขึ้นมาเถอะนะ ฉันขอโทษ
ฉันผิดไปแล้ว

เขาเอาแต่ขอโทษไม่หยุด ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าสวดภาวนา
อะไรไปบ้าง หากไม่ร้องไห้อย่างหมดสภาพเช่นนี้ก็ไม่รู้จะอดทน
ได้อย่างไร

ร่างกายของอินีสที่อดอาหารมาทั้งเดือน เอาเรียวแรง

จากไหนมาใช้กรีดข้อมือลึกลงเนื้อแหวกแบบนั้นกันนะ

สภาพอินสในตอนนี้คล้ายกับวันที่คลอດลูก เหมือนกับ
วันนั้นที่เลือดไหลหมดตัว

ความแตกต่างที่เคยคิดว่าห่างชั้นเหลือเกิน ความรัก
ที่หญิงสาวมอบให้ริคาร์โดนั้นท่วมท้นเหมือนคลื่นยักษ์ที่อำปาก
กลืนกินเขาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ร่างกายที่หม่นคว้างจมลงสู่
ก้นทะเลนั้นช่างน่ากลัวยิ่งนัก

เพราะอย่างนั้น...

“ช่วยฉันเอาไว้ทำไม”

“...”

“ฉันอุตส่าห์ให้โอกาสนายได้หลุดพ้นจากฉันแล้ว”

“...”

“...นายนี้หัวอ่อนกับเรื่องเกี่ยวกับฉันเสมอเลยนะ
เอสกาลันเต”

“ไม่มีเวลาให้เสียใจที่ถูกเรียกว่า ‘เอสกาลันเต’ อีกครั้ง

เพราะเขาเป็นผู้ชายหัวอ่อนอย่างที่เขาชอบพูด กัสเซลเฝ้าอยู่ข้างกายอิเนส ชวนคุยไปเรื่อยเปื่อยด้วยความหวังว่าหญิงสาวจะโต้ตอบกลับมาบ้าง

บางครั้งเขาก็ออกไปเก็บดอกไม้มาให้ อ่านหนังสือเล่มโปรดให้ฟัง คอยจับตาดูไม่ให้อิเนสทำร้ายตัวเอง ขณะเดียวกันก็พยายามไม่สร้างความรำคาญให้เธอ

ทางกัสเซลราไม่อนุญาตให้เขาลาพักอย่างไม่มีกำหนด กัสเซลจึงได้แต่พยายามหาทางอยู่ต่อเพิ่มทีละวัน อิเนสที่เคยเป็นเด็กขี้อายและชอบนอน ช่วงนี้กลับนอนหลับไม่สนิทเลยสักคืน

อิเนสนอนกระสับกระส่ายพลิกตัวไปมา สุดท้ายก็ลุกออกไปเดินเตร่อยู่ในสวนยามรุ่งสาง กัสเซลวิ่งตามหญิงสาวไปด้วยความหวาดกลัว แต่เมื่อรุ่งอรุณมาเยือน เขาก็ฉีกยิ้มต้อนรับเธอพร้อมกับบอกอรุณสวัสดิ์ ประารถนาให้เธอเจอแต่ความสงบสุขอยู่รอบตัว

หวังว่าตอนที่เธอรู้สึกอยากพูดคุยกับใครสักคนจะมีคนที่เปิดใจรับฟัง และหวังว่าคนคนนั้นจะเป็นเขา

‘...แกคือภรรยาที่สูงศักดิ์ของเอสกาลันเต ในเมื่อบกพร่อง
ในการคลอดทายาทก็ต้องรับรับผิดชอบและแก้ไขความผิดพลาด
ทำหน้าที่ของแกะ

เด็กตายเร็วเป็นเรื่องธรรมดา แกไม่ได้คลอดลูกคนเดียว
ไม่ได้สูญเสียลูกคนเดียวสักหน่อย เลิกฟูมฟายเหมือนโลกล่มสลาย
ได้แล้ว อย่าทำให้สามีแค้นใจไปเพราะเรื่องนี้ นี่เป็นเวลาที่ไม่สมควร
ทำเรื่องผิดพลาดแบบนี้

ฟังคำพูดของแม่ให้ดี แม่รู้ทุกอย่าง เดี่ยวจะส่งยาของ
อังเกลิกาที่แกกินมาตั้งแต่อายุสิบห้าปีไปให้ใหม่ แกต้องกินมัน
ทุกวันเช้าเย็น แล้วรีบมีอะไรกับสามีในตอนที่เขายังรู้สึกผิดอยู่
กัตพันยั่ววนเขาสักหน่อย เพราะเมื่อไรที่ความรู้สึกผิดจางหาย
สามีของแกคงไม่กลับไปเหยียบเอสโปซาอีกเป็นแน่

อย่าใช้ความเศร้าเป็นข้ออ้างในการกินละ จะอ้วนขึ้น
ไม่ได้ แกไม่มีฝีมือในการจับผู้ชาย ดังนั้นต้องรักษารูปลักษณ์
ภายนอกให้สวยงามเอาไว้ กัสเซลจะได้มีอารมณ์อยากร่วมเตียง
กับแก ตอนแกกลับมาที่เมนโดซา ผู้คนที่นั่นจะได้ไม่คิดถึงความ
ล้มเหลวของแกในตอนนี้อยู่

อย่าใช้อารมณ์ในการคิด คำนวณทุกอย่างให้ดี อย่าคิดถึง

ความสุขสมหรือความเจ็บปวดในการร่วมเพศ คิดถึงลูกคนใหม่ซะ
แคงไม่ได้ตกหลุมรักสามีตัวเองหรือไม่ใช่ไหม ไม่มีเรื่องใด
ไม่สง่างามเท่ากับการแอบมีใจให้สามีแล้ว ถ้าใช้สมองคิด ทุกอย่าง
ก็จะเป็นไปได้

สตรีชาวออร์เตกาสามารถใช้ชีวิตโดยไม่มีสามีได้ แต่ขาดลูก
ไม่ได้ หากเป็นเช่นนั้นจะไม่ได้รับการต้อนรับจากที่ใดเลย ต่อให้แ
ใช้นามสกุลเอสกาลันเตแล้วมีเปเรซห้อยท้าย ก็จะถูกคนที่นี่
ประณามว่าเป็นผู้หญิงที่แม่แต่ลูกก็คลอดไม่ได้อยู่ดี

คิดถึงหัวอกของแม่แล้วกินยาที่อสังเขลิกาจัดให้อย่าได้ขาด
ฉัวนาจะคอยรายงานแม่ คราวหน้าท้องแล้วก็หัดระมัดระวัง
ดูแลตัวเองให้ดีกว่านี้ จำให้ขึ้นใจว่าการที่ลูกเกิดมาอ่อนแอ
เป็นความผิดของแม่ที่ประพฤติดูไม่ดี'

กัสเซลอ่านจดหมายที่กระจัดกระจายบนโต๊ะด้วยความ
สะเทือนใจภายใต้แสงไฟสลัว ไม่รู้ว่าอินเนสนั่งเหม่อมองเขา
จากบนเตียงตั้งแต่เมื่อไร สีหน้าของเธอเหมือนเด็กผู้หญิง
วัยสิบสามปีที่ถูกแม่ตัวเองเยียนตอนนั้น ต่างกันเพียงแค่คราวนี้

เธอไม่สามารถซ่อนความรู้สึกอับอายไว้ได้เลย

[Inés Escalante de Pérez]

‘ท่านแม่ ขอภัยที่ส่งจดหมายมาหาอย่างกะทันหันค่ะ ไม่รู้ว่าท่านแม่ได้ข่าวหรือยัง แต่ลูกของหนูตายแล้วค่ะ บางทีอาจเป็นความผิดของหนูเองก็ได้จ้ะ ทุกอย่างก็แย่ไปหมด ทั้งที่วันก่อนลูกยังยิ้มให้หนูอยู่เลย แต่วันต่อมากลับไม่หายใจแล้ว ทุกคนบอกว่าลูกตายแล้วค่ะ พวกเขาบอกว่าหนูเห็นเองกับตา ที่จริงหนูจำอะไรไม่ได้เลย จึงคิดทบทวนถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้นมาตลอด...’

อินเสยอมรับว่าส่งจดหมายไปขอร้องอ้อนวอนมารดา ทั้งที่ก็รู้อยู่แก่ใจว่าโอลกาเป็นคนตระหนี่ความเมตตาขนาดไหน

‘หนูทำอะไรผิด ผิดตอนไหน ทำลายทุกอย่างจนพังหมดแบบนี้ได้ยังไง ไม่ว่าจะพยายามขุดคุ้ยความทรงจำเท่าไรก็ได้คำตอบเลยละ หนูไม่รู้ว่าตอนนี้ตัวเองควรจะทำอย่างไรต่อไป

หนูเพิ่งได้ใช้ชีวิตกับลูกเพียงแค่สิบเดือนเท่านั้นเอง หนูนึกไม่ออกแล้วว่าก่อนลูกเกิดตัวเองมีชีวิตอยู่มาได้ยังไง คลอดออกมาแล้วยังไงก็จำไม่ได้ ก่อนหน้านั้นหนูมีลมหายใจอยู่ได้ยังไงหรือคะ ตอนกลางคืนหนูหลับตานอนได้ยังไง หนูเคยชอบหรือรักอะไรขนาดนี้มาก่อนไหมคะ บอกหนูทีเถอะคะ ได้โปรด ท่านแม่มักจะบอกว่ารู้จักเส้นทางที่ถูกต้องไม่ใช่หรือคะ ท่านแม่เคยบอกว่ารู้คำตอบนี้คะ ช่วยบอกหนูทีเถอะนะคะ...

ทั้งที่รู้ แต่ก็ยังคิดถึงอ้อมกอดของท่านแม่เมื่อครั้งเยาว์วัย และคำชมว่าน่ารักน่าเอ็นดูในบางครั้ง การโหยหาช่วงเวลาเหล่านั้นอาจเป็นเพราะคาดหวังลมๆ แล้งๆ ว่าจะได้รับคำตอบทำนองว่า ‘ทุกอย่างจะดีขึ้น มันจะไม่เป็นอะไร’

แน่นอนว่า ต่อให้ได้รับการปลอบโยนเช่นนั้น สภาพจิตใจของอิเนสก็ไม่มีทางดีขึ้นโดยง่าย ในเมื่อเธอหวาดกลัวชีวิตที่คล้ายคลึงกับมารดา แล้วจะยอมรับคำปลอบโยนว่าไม่เป็นอะไรจากโอลกาได้อย่างไร

สุดท้ายโอลกาก็ตอบกลับมาว่า ‘ทุกอย่างเป็นความผิดของแก’ คำตอบนั้นกลายเป็นสิ่งที่ช่วยให้อีนัสได้ข้อสรุปอย่างรวดเร็ว

การส่งจดหมายไปนั้นกลายเป็นอารมณ์ชั่ววูบที่เลวร้าย อีนัสกัดฟันอ่านคำว่าร่วมเพศแล้วก็นึกเสียใจที่ส่งจดหมายไปหามารดา แต่พออ่านช่วงท้ายที่เขียนมาว่า ‘รักลูกมากกว่าใครในโลก’ ก็ร้องไห้ออกมา

หากของแบบนี้คือความรักจากพ่อแม่ที่เธอโหยหาแล้วสิ่งที่เธอพยายามมอบให้ลูกสะ คืออะไร

อีนัสไม่เคยปรารถนาอยากได้ความสุขเกินตัว เธอคิดมาตลอดว่า อย่างน้อยก็จะมีวันเป็นแม่แบบโอลกา บาเลซเตนา คิดมาตลอดว่าจะไม่เป็นภรรยาแบบนี้กับกัสเซล เอสกาลันเต

‘หากลองคิดทบทวนดูให้ดีว่าเรื่องร้ายทั้งหมดเกิดขึ้นจากอะไร คนนั้นก็คือพ่อที่แสนโง่เขลาของแก คนที่ฉุดรั้งอนาคตของแกโดยไม่ปรึกษาแม่คนนี้อย่างไรละ

ปล่อยให้โชคชะตาของลูกสาวที่จะได้เป็นเชื้อพระวงศ์
ต้องสูญเปล่า อาจเพราะแกตั้งครรภ์ในช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสม
จึงพัวพันแบบนี้ เพราะสามีคนนี้ไม่ใช่โชคชะตาของแกไง

รัชทายาทเป็นอันธพาลที่โหดเหี้ยมและน่ากลัว พอได้
นั่งบารักที่แสนอ่อนแอไปอยู่ข้างกาย เขาก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี
ถ้าแกได้เป็นชายาของพระองค์ เรื่องคงแตกต่างออกไปแล้ว
เพราะแม่เลี้ยงแกมาเพื่อให้ทุกคนในเมินโดซาริซยาและ
แห่งหนหันมองด้วยความเคารพ

ถ้าพ่อของแกไม่ได้บังคับส่งแกไปเป็นภรรยาของกัสเซล
เอสกาลันเต ป่านนี้แกคงได้เปล่งประกายอยู่ข้างกายอันธพาล
แห่งบาเลนซาไปแล้ว ในอนาคตก็จะได้เป็นพระมารดาของทายาท
ผู้สูงศักดิ์อีกคน อิเนสของแม่ อิเนสที่สมบูรณ์แบบของแม่

ลูกสาวของแม่

เดียวช่วงเวลาที่ยากลำบากนี้ก็ผ่านไป ตั้งครรภ์ลูกคนใหม่
แล้วลืมทุกอย่างไปซะ แม่รู้ว่าหลังจากแกหมั้นหมายกับกัสเซล
เอสกาลันเต และการพูดคุยเรื่องแต่งงานกับราชวงศ์ล้มไม่เป็นท่า
แม่คนนี้ก็เข้มงวดและโหดร้ายกับแกมากขึ้น แต่ที่แม่ทำลงไป
ก็เพราะหวังดี อยากให้แกเป็นคนที่ยอดเยียม เพื่อทดแทน

ความเสียหายที่เกิดขึ้นก็เท่านั้น

ตอนยังเป็นลูกสาวที่มีสัญญาหมั้นหมายกับรัชทายาท และจะกลายเป็นเชื้อพระวงศ์ในอนาคต แม่กลัวจะทิ้งรอยตำหนิไว้บนร่างกายของแก จึงไม่จัดการแก้ไขให้ถูกต้อง แม่จะบังอาจถือไม่เรียวเหมือนว่าที่ชายารัชทายาทได้ยังไงล่ะ!

อันที่จริงก็ต้องขอบคุณเอสกาลันเตที่ช่วยให้แม่ได้ทำหน้าที่ของตัวเอง แม่เชื่ออย่างไม่สงสัยว่า ความทุกข์ยากและไม่เรียวที่แม่กลืนน้ำตาเขียนตีแกในวันนั้น ได้กลายเป็นสิ่งที่คอยคำจุนแกในวันนี้

อินেস แกเติบโตมาอย่างแข็งแกร่ง เวลาที่สามีสงสารจงใช้ความสงสารนั้นให้เกิดประโยชน์ ศักดิ์ศรีเอาไว้คอยรักษาหลังจากบรรลุป่าหมายแล้วก็ไม่สลาย

แกต้องระมัดระวังกิริยาเสมอ และปฏิบัติหน้าที่ของการร่วมเพศด้วยความศักดิ์สิทธิ์ เรื่องนี้ยากี่ครั้งก็ไม่พอ หน้าที่อันเดียวให้สามิไม่ใช่ของภรรยา แต่เป็นหน้าที่ของพวกนางบำเรอราคาถูก

การที่สามิมีผู้หล่อเหลาทำท่าเหมือนตกหลุมรักแก นั่นก็แค่ความเคยชินที่เติบโตขึ้นอย่างซื่อป้อ คิดว่าแกเป็นผู้หญิงของตัวเอง

มาตั้งแต่สมัยเด็ก อย่าเข้าใจผิดว่าการที่เขาดูแลแก่คือความรัก
ไม่งั้นสักวันอาจถูกแทงข้างหลังเหมือนที่พ่อแก่ทำกับแม่ก็ได้
เสวยสุขแค่สิ่งที่แกต้องการจากสามีก็พอ...'

อินเนสกินยาที่อิงเมลิกาจัดให้ตามความเคยชิน ทางนั้น
คงจะกังวลที่ไม่ได้รับจดหมายตอบกลับจากลูกสาว จึงส่งจดหมาย
มาหาวันเว้นวัน ซึ่งเธอก็จัดการเผาจดหมายของโอลกาทันที
ที่ส่งมาถึง

ท่านแม่มีนิสัยชอบโยนปัญหาทั้งหมดทิ้งในคราวเดียว
ทั้งยังใช้การตายของลูกเป็นหลักฐานพิสูจน์ ราวกับถ้าอินเนส
หมั้นหมายกับรัชทายาทแล้วชีวิตจะพบเจอแต่ความสุข
อย่างไรอย่างนั้น

ความเคยชิน หมายถึง นิสัยไม่ดีที่เป็นมาเนิ่นนานแล้ว
แก้ไม่หาย ดังนั้น ไม่ว่ามารดาจะพล่ามอะไร กัสเซลก็ไม่ได้
ผิดอะไรเลย นิสัยไม่ดีพวกนั้นมาจากครอบครัวของเธอเอง

หากได้หมั้นหมายกับรัชทายาทตามที่ท่านแม่ปรารถนา
แล้วจะมีอะไรเปลี่ยนไปหรือ

อินเสนึกถึงอดีตคู่หม้ายมือบอนขึ้นมาโดยพลัน รัชทายาทที่พล่ามว่าจะช่วยให้เธอได้เป็นจักรพรรดินีในอนาคต จะทำให้ได้เป็นพระมารดาของจักรพรรดิ เจ้าของมือที่ชอบเปิดกระโปรงของเธอ

ในสมัยนั้นโอสการ์ บาเลนซา มีอายุประมาณสิบเอ็ดถึงสิบสองขวบ รัชทายาทน้อยแสร้งทำตัวเป็นคนใจดีได้ไม่นานก็เผยโฉมหน้าที่แท้จริงออกมาแล้ว นัยน์ตาพราวระยิบคู่่นั้นมีสีฟ้าเหมือนของกัสเซล ทว่าเนื้อแท้แตกต่างกันทุกอย่าง

หากตอนนั้นลูเซียโนไม่โผล่มา อินเสคงได้ถูกจับหมั้นกับรัชทายาทอย่างไรทางเลือก และได้รับเจ้าบ่าวที่ไม่ยินดีเป็นของขวัญ เพื่อชดเชยสำหรับเรื่องไร้มารยาทในวันนั้น

อันที่จริงแบบนั้นอาจจะดีกว่าก็ได้

‘สำหรับกัสเซล เอสกาลันเต’

ชีวิตแสนอาภัพของอินเสไม่ได้มีจุดเริ่มต้นมาจากการแต่งงานกับกัสเซล เอสกาลันเต หากย้อนรอยความโชคร้ายของชายหนุ่มกลับไป นอกจากการแต่งงานกับเธอแล้วก็ไม่มีปัจจัยอื่นอีก ดังนั้นเธอต่างหากที่เป็นฝ่ายได้ผลประโยชน์

อยู่คนเดียว

หากแต่งงานกับรัชทายาท อย่างมากก็แค่ได้หลบเลี่ยงการเพียนตีของโอลกา ทว่าอิเนสรู้ตัวตั้งแต่ตอนที่อยู่ในกรอบของโอลกาแล้วว่า เรื่องที่น่ากลัวที่สุดในโลกไม่ใช่การถูกไม่เรียวยของมารดาตี ความเจ็บปวดทรมานของจริงไม่ใช่การถูกทำร้ายร่างกาย แต่เป็นการถูกบีบคั้นทางจิตใจ

หลังจากเติบโตขึ้นมาภายใต้มารดาที่บีบคั้นจิตใจของเธออย่างหนัก นอกจากต้องทดแทนความอดั้นที่ไม่สามารถลงไม้ลงมือกับเธอได้ ยังต้องเผชิญกับการถูกรัชทายาทเหยียบย่ำไปชั่วชีวิตอีก ต่อให้ขอยืมอำนาจของรัชทายาทมาช่วยผลักดันแม่ออกไปได้สำเร็จ แต่สุดท้ายความรักที่ท่านแม่พำพุดถึงก็จะควบคุมเธอตั้งตัวประกันอยู่ดี

ชีวิตที่ได้กัสเซล เอสกาลันเต ผู้โง่เขลามาทแทนที่เหตุการณ์เหล่านั้นสงบสุขมากแค่ไหนนะเธอ

องค์รัชทายาทเป็นคนน่ากลัวและน่ารังเกียจ แต่อิเนสไม่เคยคิดแบบนั้นกับกัสเซลสักครั้ง หญิงสาวทอดมองลงไปยังถนนที่ไร้เงาของชายหนุ่ม แล้วยกมุมปากขึ้นยิ้มบาง

สองวันก่อน ในที่สุดกัสเซลก็เดินทางจากเอสโปซา
กลับไปยังกัสตรา เพราะเริ่มคาดเดาสาเหตุที่อิเนสนอนไม่หลับ
ตลอดเวลาที่ผ่านมาได้บ้างแล้ว

“...หน้านั้นทำให้เธอเจ็บปวดใจเธอ”

นับจากวันที่ชายหนุ่มเห็นจดหมายจากท่านแม่ที่เธอวาง
ทิ้งไว้อย่างไม่ใส่ใจ อิเนสก็ตัวสั่นด้วยความรู้สึกเหมือนกำลัง
ถูกเหยียดหยามทุกครั้งที่เขาเข้ามาใกล้

เธอไม่สามารถซ่อนความรู้สึกไว้ได้เหมือนตอนเด็ก
กัสเซล เอสกาลันเต รู้แล้วว่าเธอเป็นได้ ‘แค่นั้น’ เป็นผู้หญิง
ที่วางแผนจะรับมือลูกคนใหม่ร่วมกับมารดาเหมือนชื่อของเข้าบ้าน
ทั้งที่เพิ่งสูญเสียลูกไปได้ไม่นาน เป็นผู้หญิงที่กินยาเต็มกำมือ
เพื่อจะได้ตั้งครรภ์รอบใหม่

ฉันอยากตาย อยากตายก่อนจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิง
แบบนั้น ฉันไม่รู้แล้วว่าจากนี้ไปจะใช้ชีวิตยังไง ฉันอยากตาย

ฉันคือคนที่นายบอกว่าชอบ แต่ก็เป็นแค่ผู้หญิงที่น่าสมเพช
แบบนั้น

ทนไม่ได้ที่เขารู้ถึงความน่าสมเพชของตัวเอง ทนไม่ได้ที่ต้องเห็นเขามองมาด้วยสายตาติดค้าง ถ้านายมองฉันด้วยสายตาแบบเดียวกับที่ท่านพ่อใช้มองท่านแม่...

ฉันคงรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นโอลกา บาเลชเตนาจริง ๆ

ตอนนั้นเองที่ได้รู้ว่า แท้จริงแล้วตนเองแอบเกลียดชังมารดาอยู่ในใจมากเพียงใด แม้แต่ในช่วงเวลาที่ต้องการความรักจากท่านมากที่สุดก็ยังคงมีความเกลียดแทรกซึม

ผู้ชายสุภาพและใจดีแบบนั้นต้องมาเจอผู้หญิงแบบเธอหากไม่ใช่เธอ กัสเซลคงได้มีชีวิตที่สงบสุขไปนานแล้ว คนที่มีชาติกำเนิดสูงส่ง หน้าตาหล่อเหลา นิสัยอ่อนโยนขนาดนั้นไม่ว่าจะเป็นบุตรแห่งบาร์กา บุตรีแห่งยาร์กาวา หรือบุตรจากตระกูลใด ขอเพียงเขาต้องการก็สามารถรับไปเป็นภรรยาได้ทุกคน

“...ฉันอยากรับเธอเป็นภรรยามาตลอด”

“...”

“ได้โปรดอย่าไล่ฉันไปหาผู้หญิงคนอื่นเลยนะ”

“...แบบนี้จะดีต่อนายมากกว่าจริงๆ เอสกาลันเต ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป”

“บอกให้ฉันทิ้งเธอ แต่สุดท้ายมันคือเธอจะทิ้งฉันไม่ใช่เธอ”

“เอสกาลันเต”

“ขนาดตอนนี้ วินาทีนี้ แค่เธอเรียกฉันแบบนี้ หัวใจของฉันก็เต้นแรงแล้ว”

“...”

“แค่คำว่าเอสกาลันเต เสียงที่เธอเรียกฉัน มันทำให้หัวใจฉันเต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง อีเนส...”

รอยยิ้มบนริมฝีปากเริ่มจางหาย อีเนสนึกถึงกัสเซล ที่ออกเดินทางไปบนถนน แผ่นหลังที่เล็กลงเรื่อยๆ ตามระยะทางที่ไกลออกไปโดยไม่หันกลับมามองปราสาทเลยสักครั้ง

ก่อนริคาร์โดจะเกิด และหลังริคาร์โดเกิด...เขาเจียดเวลาที่แทบไม่เหลือ เดินทางมาที่นี่ทุกสัปดาห์ ทุกสัปดาห์ เมื่อถึงเวลา

ต้องเดินทางกลับกัลสเตรา กัสเซลจะเหลียวหลังมองปราสาท
ที่ภรรยาของเขาอาศัยอยู่อย่างอาลัยอาวรณ์เสมอ

ส่วนเธอก็จะยืนอัมริคาร์โดยูริมหน้าต่างที่มองเห็นถนน
หน้าปราสาทได้ชัดที่สุด เหมือนกับที่ตอนนี้เธอกำลังมองถนน
ว่างเปล่าอยู่

ตอนนี้โอเนสกล้ายอมรับแล้วว่า เมื่อถึงเวลาที่ชายหนุ่ม
ควรจะกลับมา เธอจะมองไปบนถนนอย่างกระวนกระวายด้วยความ
คาดหวัง

ลูกในอ้อมกอด สามปีที่หันกลับมามอง ตัวเธอที่เฝ้ารอเขา
ปรากฏตัวหน้าประตูพร้อมกับรอยยิ้มบานสะพรั่งเต็มใบหน้า
ตอนนี้ทุกอย่างหายไปหมด ไม่หลงเหลือ...

ความรักที่เพิ่งเริ่มแตกหน่อถูกเหลือทิ้งไว้เป็นความอับอาย
ของอดีต แค่นี้ก็ถึงก็ทำให้อยากหนีไป มันเป็นเรื่องที่เธอไม่คู่ควร
มาตั้งแต่แรก

โอเนสหวังว่าเขาจะไม่กลับมาอีก

“นายดีเกินไปสำหรับฉัน พวกเราย้อนกลับไปเป็นเหมือน

เมื่อก่อนไม่ได้แล้ว และสาเหตุก็เป็นเพราะฉันคนเดียว”

“...อีนัส”

“นายสมควรได้ภรรยาที่ปกติกว่านี้ ไม่ว่าจะด้านสมรรถภาพ
อุปนิสัย หรืออะไรก็ตาม...”

“ให้ตายเถอะ อีนัส”

“ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะกลับไปเป็นปกติได้อีกแล้ว ไม่ว่าจะ
การสนทนา หน้าที การร่วมเพศ...”

“...”

“สำหรับนายแล้ว มันเป็นการแต่งงานที่ผิดพลาดมาตั้งแต่ต้น
ฉันรู้สึกผิดจริง ๆ ฉันจะเป็นคนไปเกลี้ยกล่อมให้ท่านพ่อยอมเอง
เพราะฉะนั้นนายก็รีบ...”

“...ได้โปรดอย่าพูดแบบนั้นเลยนะ...”

“...”

“อีนัส สำหรับฉันนะ อย่างน้อยแค่ได้เห็นเงาของเธอ
ก็ยังดี...”

“...”

“ฉันจะพยายามให้หนักขึ้น เธอไม่ต้องทำอะไรเลยก็ได้
แค่เธอมีชีวิตอยู่ฉันก็มีความสุขมากแล้วจริงๆ นะ แค่นั้นเอง...”

มือที่จับท้ายทอย มือที่กอดประคองแผ่นหลังสั่นระริก

“ริคาร์โดเหมือนนายมากเกินไป”

“...”

“เห็นนายแล้วฉันนึกถึงลูก สิ่งที่เหลืออยู่สำหรับฉันมีแค่นั้น
กัสเซล”

กัสเซล เสียงนุ่มเรียกชื่อเขา ทว่าใบหน้าของคนที่เคย
บอกว่าแค่เธอเรียกชื่อหัวใจก็เต้นแรง กลับฉายแววเศร้าหมอง

คนบังคับให้เขาที่เดินทางจากไปไม่สามารถหันกลับมาได้
คือเธอเอง อินสเดินเข้าไปในห้องของลูกที่ไม่เหลือสิ่งใด รวากับ
ขังตัวเองไว้ในสุสาน

[Cárcel Escalante de Esposa]

‘สวัสดี อีเนส

วันนี้เป็นวันที่เหนือทะเลกัลสเตรารั้วสายลม ผืนน้ำนิ่งสงบ
ไม่มีคลื่นเล็กคลื่นน้อยคอยกระเพื่อมสะท้อนแสงอาทิตย์จาก
ท้องฟ้า มองแล้วคล้ายทะเลสาบของเอสโปซาที่ไปดูกับเธอ ฉันเลย
เขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นมา

ฉันเดินทางกลับมาถึงกัลสเตราได้สามเดือนกว่าแล้ว
อยากรู้จังว่าเอสโปซาที่เธออยู่เป็นอย่างไรบ้าง ฤดูร้อนมักจะ
มาเยือนเอสโปซาเร็วกว่าที่อื่นเสมอ บางทีตอนนี้อาจเข้าสู่
ฤดูร้อนแล้วสินะ’

กัสเซลเขียนทำนองว่า ‘อยากรู้จังว่าสถานที่ที่เธออยู่
เป็นอย่างไร’ แทนคำว่า ‘ฉันคิดถึงเธอ’ ที่อยากสื่อออกไป

เขาส่งจดหมายหาอีเนสอย่างต่อเนื่อง ในความถี่ที่จะ
ไม่โดนเธอเกลียด

...ส่งไปทุกห้าวันแบบนี้จะโดนเกลียดไหมนะ...

กัสเซลเหม่อมองจดหมายตรงหน้า ถือปากกาค้างไว้ในมือ ไม่นานก็เขียนประโยคที่นี้ก้อกราวกับไม่สามารถแก้ไขอะไรได้แล้ว

‘ถ้าจะออกไปเดินเล่นในไร่ร่อนหรือเนินเขาเบียร์ทริชอย่าลืมสวมหมวกปีกกว้างด้วยนะ ฉันรู้ว่ายังงี้เจ้าราอุลของเธอก็ต้องถือร่มกันแดดเดินตามแน่นอน แต่เธอเป็นคนขี้รำคาญไม่ชอบให้ใครมาคอยปรนนิบัติแบบนี้เนี่ยา แสงจากดวงตะวันที่สาดส่องเอสโปซา แม้จะดีต่ออุณหภูมิที่พาะปลูก แต่ก็คงไม่ดีสำหรับมนุษย์ ฉันหวังว่าทุกวันนี้จะมีแต่เรื่องดีๆ เกิดขึ้นกับเธอ

แดดของที่นี่ก็แรงไม่แพ้กัน เวลาต้องฝึกกลางแจ้ง ฉันเลยเริ่มขี้เกียจนิดหน่อย

ถ้าเธออยากเขียนอะไรก็ส่งจดหมายตอบมาหน่อยนะ จะลงชื่อเฉยๆ ก็ได้ ฉันจำลายมือเธอได้ หากได้เห็นชื่อของเธอคงจะมีความสุขน่าดู

ด้วยรักและเคารพ กัสเซล เอสกาลันเต เด เอสโปซา’

กัสเซลปิดผนึกจดหมาย ไม่คิดอะไรมากไปกว่านั้น อีเนสไม่เคยส่งจดหมายกลับมาเลยสักครั้ง แต่เขาก็กังเขียนส่งกลับไปเพื่อว่า ‘สักวันหนึ่ง’ เธอจะอยากตอบกลับมา

กัสเซลรู้ความเป็นอยู่ของอีเนสผ่านตัวนาฬิกาที่คอยรับใช้อยู่ข้างกายหญิงสาวเป็นประจำ แต่ไม่มีหลักฐานใดแน่ชัดไปกว่าการได้เห็นลายมือของเธอ

ทุกครั้งที่สะดุ้งตื่นจากฝันร้าย ภาพอีเนสที่ทำร้ายร่างกายตัวเองก็ผุดขึ้นราวกับย้อนกลับไปวันนั้น วันที่เขายืนอยู่หน้าประตูห้องน้ำที่ปิดล็อก ความไม่สบายใจนี้เกิดขึ้นจากจินตนาการของตัวเอง อีเนสไม่ได้มีหน้าที่กำจัดมัน ไม่จำเป็นต้องส่งจดหมายมาปลอบใจเขา แต่ถึงอย่างนั้น...

“...คงจะมีความสุขน่าดูเนี่ยนะ”

บางครั้งก็รู้สึกว่าการที่ทุกถ้อยคำที่ส่งหาเธอเป็นคำพูดพรวดเพื่อของคนโง่

หลังกลับมาประจำการที่กัลสเตรา กัสเซลก็ส่งจดหมายฉบับแรกออกไปเหมือนไม่เคยเกิดเรื่องใดขึ้น ไม่เคยมีบทสนทนาอะไรระหว่างพวกเรา

เขาบอกเล่าชีวิตประจำวันอย่างเป็นธรรมชาติว่าใช้วันหยุด
ที่เหลือไปหมดแล้ว จึงต้องกลับกัลสเตรอย่างเสียดายไม่ได้
และบ่นถึงปัญหาเรื่องตารางเวลา เพราะไม่ได้รับอนุญาต
ให้หยุดพัก จึงไม่สามารถเดินทางกลับไปเอสโปซาได้

ต้องพยายามหักห้ามใจไม่ให้เขียนว่า ถึงอย่างนั้น ขอแค่
เธอเรียก ฉันก็พร้อมจะวิ่งกลับไปเหมือนสุนัขทันที

“ท่านร้อยโท ฝากส่งด้วยนะครับ”

“อ้อ ส่งไปที่เอสโปซาอีกแล้วเหรอ”

“ครับ ส่งไปเอสโปซา”

[Inés Escalante de Pérez]

กัสเซลจากไปได้ครึ่งปีแล้ว จดหมายที่ไม่ได้เปิดอ่านกองเพิ่มขึ้น
เรื่อย ๆ

บางครั้งอิเนสก็ลุกขึ้นจากเตียงมานั่งมองตำแหน่งที่

เก็บรวบรวมจดหมายของกัสเซลจากระยะไกล มีหลายฉบับ
ที่ขั้วนาภิรากลอ่านให้ฟัง แต่ส่วนใหญ่ถูกเก็บไว้โดยที่ยังไม่ได้
แกะผนึก

อินเฮสตั้งใจจะเผาพวกมันไปพร้อมกับจดหมายของท่านแม่
แต่สุดท้ายก็ทำใจโยนลงกองไฟไม่ได้ เอาไว้ค่อยเผาสาปดาห์หน้า
แล้วกัน รอให้จดหมายรอบถัดไปมาถึงก่อน คราวนี้แหละจะเผา
ให้ได้...แม้แต่ความยึดมั่นนั้น ยังดูเหมือนว่าเธอเฝ้ารอจดหมาย
ครั้งต่อไปจากเขา แบบนี้ดูไม่จืดเลย

ได้แต่เก็บรวบรวมจดหมายที่ตัดใจโยนทิ้งลงกองไฟไม่ลง
เอาไว้ แต่ก็ไม่ได้กล้าเปิดอ่านเองกับมือ

ตอนที่แอบลอบจดหมายพวกนั้นภายในห้องที่ว่างเปล่า
เธอรู้สึกคล้ายกำลังแอบดูกัสเซล เอสกาลันเต บางครั้งก็นึกถึง
นัยน์ตาสีฟ้ากระจ่างใสที่ชอบแอบมองใบหน้าของเธอ

นึกถึงความรู้สึกที่เหมือนมีผีเสื้อบินวนอยู่ในท้อง ใบหู
ร้อนฉ่า และมือที่ยื่นมาจับจูงอย่างระมัดระวัง

ทว่าเพียงกะพริบตาทุกสิ่งก็สลายไป อินเฮสนี้ออกมาจาก
ช่วงเวลานั้น

หากรู้ว่าลูเซียโนจะมาเยี่ยม เธอจะเริ่มกินอาหารอย่าง
เร่งด่วน และปั้นหน้ายิ้มแ้มต่อน้าพี่ชาย มันไม่ใช่การแสดง
ที่ยิ่งใหญ่ ก็แค่เข้าไปอยู่ในโลกอีกใบชั่วคราว อินเนสสัญญากับ
พี่ชายว่า อีกไม่นานจะกลับไปหาที่เมนโดซา เพื่อให้เขาสบายใจ
โกหกว่ากลับมาปรับความเข้าใจกับสามีแล้ว และมีความสุขกันดี

อย่างไรก็ตาม เวลาส่วนใหญ่หายไปอย่างเปล่าประโยชน์
กับการนอนอยู่ในห้องมืดมิด หากแสงอาทิตย์ส่องเข้ามา
เพราะขั้วนาฬิกากรานว่าต้องเปิดฝ้าม่าน เธอก็จะหนีแสงนั้น
ไปยังห้องสวดภาวนาแทน หากขั้วนาฬิกาไม่ได้เข้ามาเปิดม่าน
เธอก็จะแหวะเวียนไปที่ห้องสวดภาวนาเช่นเคย

อินเนสมีกิจวัตรประจำวันที่ซ้ำเดิมทุกวันจนกลายเป็น
อีกหนึ่งความเคยชิน เธอเริ่มสวดภาวนาเพื่อริคาร์โด นั่นคือ
ชีวิตจำกัดสูงสุดที่เธอสามารถทำบางอย่างได้ด้วยความตั้งใจ
ของตัวเอง เหมือนกับที่ยังคงกลืนยาของอังเกลิกาที่โอลกา
ส่งมาให้ทุกเช้าเย็น

การยัดยานั้นเข้าปากทั้งที่ไม่ได้พบหน้าสามีกว่าครึ่งปีแล้ว
จะว่าเป็นเรื่องตลกก็ใช่ และต่อไปก็คงไม่ได้เห็นหน้าอีก

ทำเหมือนอยากคลอดลูกอีกคน

ทว่ามันก็เป็นยาที่กินประจำตั้งแต่อายุสิบห้าปีจนชินแล้ว จึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะกลับมาเริ่มกินยาตัวเดิมอีกครั้ง อีเนสกินยาทุกวันด้วยความคิดว่า กลืนลงท้องดีกว่าโยนทิ้งลงกองไฟ เพราะยาของอังเมลิกาเป็นหนึ่งในหลักฐานไม่กี่ชิ้นที่ทำให้เธอหลงเชื่อมาตลอดว่าโอลการักลูกสาวคนนี้

หลักฐานของความรักที่ไม่เคยแปรเปลี่ยน ผลพวงจากความรู้สึกบิดเบี้ยวที่ค่อย ๆ ทำลายตนทีละน้อย หรือต่อให้เป็นอย่างอื่นตอนนี้เธอก็ไม่สนใจแล้ว อีเนสรู้ว่าห้วงนาแอบรายงานความเป็นอยู่ของเจ้านายให้สามีของเธอรู้ ซึ่งเธอสั่งให้หล่อนบอกไปว่ายังคงสบายดี

ปล่อยให้เขารู้ว่าเธอยังอยู่ดี จะได้ไม่ต้องใส่ใจกันไปมากกว่านี้

หรือบางทีเธออาจจะสบายดีจริงๆ ก็ได้

ฤดูร้อนที่แสนยาวนานของปราสาทเอสโปซาผ่านไปอีกครั้ง สะเก็ดไฟแตกเปรี้ยะอยู่ในเตาผิงที่ถูกจุดเร็วกว่าปกติ เพื่อเจ้านายที่ร่างกายอ่อนแอ

“...”

“ฉวนา...ลูเซียโน...ทุกคนบอกว่าเธอสบายดี แต่ถ้า
ไม่ได้เห็นกับตาเหมือนเด็กคนนั้น ฉันคงเชื่อไม่ลง...”

เสียงของกัสเซลที่เกาะประตูดวงในในช่วงปลายฤดูหนาว
ที่ลูกเสียชีวิตตั้งขึ้นในความคิด อีเนสที่นั่งอยู่ข้างเตาผิง ผุดลุก
วิ่งไปทางประตูพบกับภูมมนตร์สะกด

เมื่อเปิดประตูออกไป กลับพบเพียงทางเดินว่างเปล่า
ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น หญิงสาวยืนคว้าง สายตามองรอบกายอย่าง
เปลี่ยวเหงา ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งลงบนพื้น แอบไอบากับฝ่ามือ
สั่นเทา

จู่ๆ คำแนะนำที่เข้มงวดของโอลกาพลันผุดขึ้น

แค่คลอตลูกอีกคนก็คลี่คลายเรื่องทั้งหมดได้แล้ว

[Cárcel Escalante de Esposa]

อิเนสปรากฏตัวขึ้นที่กัลสเตรอย่างกะทันหัน ความสุขที่ไม่คาดคิดบางครั้งก็ใกล้เคียงกับความตกตะลึง กัสเซลดีใจจนแทบเป็นลมเหมือนที่พูดไว้จริงๆ หลังจากนั้นก็เอาแต่วนเวียนอยู่รอบตัวหญิงสาวอย่างทำตัวไม่ถูก

น่าจะบอกกันก่อนสิ ฉันจะได้ไปรับเธอที่เอสโปซาในระหว่างทางมามีอะไรไม่สะดวกหรือเปล่า คราวก่อนฉันค้นพบเส้นทางดีๆ ด้วย...นั่งรถม้ามาคงใช้เวลาวันสองวันเลยใช่ไหม แล้วเรื่องอาหารการกินละ โอ้ พักโรงแรมเล็กๆ เหนอ แบบนั้นคงลำบากแย่เลย

ลำบากมากแค่ไหนกันนะ ทำไมเธอถึงมาหาฉันที่นี่ได้...

ทั้งที่ตัวเขาเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างเอสโปซากับกัลสเตร ทุกครั้งที่สบโอกาส อิเนสเดินทางมาแค่นี้ ทว่ากัสเซลกลับพูดเสียอย่างกับลำบากเดินทางข้ามออร์เตกาอย่างไรอย่างนั้น อิเนสนั่งฟังความตื่นตันใจกับความเป็นห่วงที่ไม่มีทีท่าว่าจะจบเจียบๆ อยู่พักใหญ่ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขาแล้วพูดบ้าง

“ไม่ได้เจอกันมาพักใหญ่ พุดเก่งขึ้นนะ กัสเซล”

“อา...”

“ฉันจำได้ว่านายเคยพุดน้อยกว่านี้”

ซัดหุซัดตาเหรอ ฉันก็ว่างั้นเหมือนกัน ฉันมักจะเป็นแบบนี้ เวลาอยู่ต่อหน้าเธอ กลัวเธอจะมองว่าน่าสมเพชเลยเก็บทุกอย่างเอาไว้ในใจ...ความคิดนี้เขาไม่ได้อธิบาย ทำเพียงกำไบหน้าแดงกำลง

ดูทุเรศหน่อยก็ไม่ใช่ไร ไม่ได้เจอกันตั้งเจ็ดเดือน ในที่สุดอิเนสก็อยู่ต่อหน้าเขาแล้ว

คำถามที่ว่าทำไมถึงชอบดมลงขนาดนี้ยังติดอยู่ในปาก ไหนบอกว่าอยู่ที่เอสโปซาสุขสบายดีไง กลัวอิเนสจะคิดว่าเขามองเธอน่าเกลียดจึงเก็บคำถามนั้นไว้ แล้วตอบกลับไปอย่างเชื่องช้า

“ต่อไปฉันจะพุดให้น้อยลงนะ”

“จะทำอะไรก็ทำไปเถอะ”

หญิงสาวยิ้มบาง แคได้มองรอยยิ้มของเธอ ก็รู้สึกราวกับ
โลกกลับมามีชีวิตสดใสอีกครั้ง สีสันกระจายจากรอยยิ้มของเธอ
เป็นวงกว้าง

กัสเซลเพิ่งรู้สึกตัวว่า ที่ผ่านมาตัวเองใช้ชีวิตอยู่ที่นี้
แค่ผ่านไปวันๆ

อินสหันไปมองทางไหน เขาก็มองตามไปอย่างไม่คุ้นเคย
ประหนึ่งเพิ่งเคยพบเห็นสิ่งรอบกายเหล่านี้เป็นครั้งแรก

“เทียบกับปราสาทแล้วมันเล็กหย่อนนะ เพราะเอาไวให้
ทหารพักอาศัย”

“แค่นี้ก็กว้างพอแล้ว”

บ้านหลังนี้คือบ้านพักสี่ชั้นของนาวาเอกที่เกษียณ
ไปแล้ว นอกจากบ้านพักของพลเรือเอกกับพวกทหารยศนายพล
ก็ยากจะหาบ้านพักที่ใหญ่กว่านี้ในกัลสเตร่าได้

กัสเซลยังกระวนกระวายใจ เพราะทุกมุมที่อินสเดิน
มันไม่ดีพอสำหรับเธอ ถ้ารู้ว่าหญิงสาวจะมาหาถึงที่นี่ เขาคง
เร่งต่อเติมให้ใหญ่โตกว่านี้แล้ว

“จะเชิญลูเซียโนมาที่นี่เหมือนตอนอยู่ที่ปราสาทเอสโปซา
ก็ได้นะ พอพี่ชายมา เธอก็ทำเหมือนฉันรู้ตัวตนได้เลย”

“นายเป็นเจ้าของบ้าน แล้วจะให้ทำเหมือนนายรู้ตัวตน
เนียนะ”

“สมัยเด็กเธอเคยบอกว่าอยากอยู่กับลูเซียโนให้นานกว่านั้น
ไม่ใช่เหรอ เธอคิดแบบนั้น...ก่อนต้องเดินทางกลับเปเรซ”

“...”

“ใช่แล้ว กัสเตร่าอยู่ใกล้มาก ดยุกบาเลซเตนาเอง
ก็สามารถเดินทางมาเยี่ยมเธอได้ง่ายๆ”

“ไม่ต้องไปสนใจบาเลซเตนาหรอก ฉันมาเพราะอยาก
อยู่กับนายแค่นั้น”

กัสเซลเผยสีหน้าโง่ม ลูบไบหน้าแดงท่าอย่างร้อนรน
“ไอ้เวรนี้เอาแต่ทำหน้าดูไม่จริงอยู่ได้...”

“...เธอวางแผนจะพักอยู่ที่กัสเตร่านานแค่ไหนเหรอ”

“ไม่มีกำหนด”

“อา...”

คำตอบนั้นจะว่าเดินทางกลับพรั่งนี้เลยก็ได้ หรือจะพัก
อยู่ด้วยกันที่นี่อีกหนึ่งปีก็ได้ อีเนสสัมผัสได้ถึงความสับสนของเขา
จึงช่วยขยายความสั้นๆ

“ฉันจะอยู่จนกว่าจะมีลูก”

“...ว่าไงนะ”

“ฉันให้เวลานายนานเกินครึ่งปีแล้ว”

“...”

“แต่ดูเหมือนว่านายยังยืนยันความคิดเดิมที่จะไม่ทอดทิ้งฉัน
และฉันก็ไม่สามารถยกเรื่องข้อบกพร่องของตัวเองมาเรียกร้อง
ขอหย่ากับนายได้”

“...”

“อย่างนั้นก็ต้องกลับไปเป็น ‘ปกติ’ เพื่อพวกเราเอง”

กัสเซลฟังแล้วส่ายหน้า อีเนสไม่คิดว่าจะถูกปฏิเสธ เธอมอง
ชายหนุ่มด้วยสีหน้าตกใจแบบเดียวกับเขาเมื่อครู

“...นายไม่ชอบเธอ”

ถามแบบนี้ได้อย่างไร ฉันจะไม่ชอบเธอได้อย่างไร...
คำพูดพวกนั้นตีรวนขึ้นมาเหมือนก้อนอาเจียน กัสเซลพูดไม่ออก
ได้แต่มองอินเนสนิ่ง ระยะห่างของพวกเราห่างออกไปอีกแล้ว
มือของเขาพลันเย็นเฉียบ

“ถ้านายไม่ชอบ ฉันก็คงบังคับไม่ได้...”

“อินเนส”

“ไม่เป็นไร รอพรุ่งนี้ฟ้าสว่างแล้วฉันจะเดินทางกลับทันที”

อินเนสพูดด้วยสีหน้าสับสน เสียงของเธอสั่นเครืออยู่ในลำคอ

“บ้าเอ๊ย เธอก็รู้ว่าฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น...”

“ฉันแค่คิดว่า ถ้ามีลูกให้นายอีกครั้งได้ก็คงดี”

“...”

“ถ้าลูกของพวกเราเกิดอีกครั้ง...”

แววตาเหมือนจะร้องไห้ แต่สุดท้ายน้ำตาก็ไม่ได้ไหลลงมา

ทว่าในประโยคที่พูดไม่จบมีน้ำตาเจิ่งนองอยู่นานแล้ว กัสเซลรวบรวมความกล้าทั้งหมดในชีวิตตั้งหญิงสาวเข้ามากอด ภรรยาในอ้อมกอดของเขาตัวเล็กลงไปมาก

“ฉันไม่มีวันเกลียดเธอได้หรอก อีเนส...”

“...”

“ฉันแค่...แค่เป็นห่วงเธอ”

วันนั้นเธอลำบากมากจริงๆ เธอนอนตัวซีดเหมือนคนที่ถูกสูบเลือดออกไปหมดตัว ไม่ได้เห็นลูกที่ตัวเองลำบากคลอດออกมาตั้งสองวันเต็ม...เพียงนึกถึงเด็กคนนั้นที่เรียกว่า ‘ลูก’ สมองของเขาก็ชะงักไปชั่วขณะ

เพียงตระหนักได้ว่าแผลอดีตเหมือนริคาร์โดยังไม่ตาย

“...ถ้าเป็นห่วงฉันจริงๆ ก็กอดฉันนะ กัสเซล”

“...”

“ช่วยคืนชีวิตที่ปกติสุขให้ฉันที...”

นัยน์ตาที่ซ่อนชื่นมอมเขาจากในอ้อมกอดเต็มไปด้วย

ความเชื่อว่าจะกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้ ราวกับมีเพียงหนทางนี้เท่านั้น

กัสเซลกอดเธออยู่ แต่ก็ยังอยากกอดให้แน่นกว่านี้ อยากให้คำตอบอื่นกับอีนัส ต่อให้พวกเราไม่ทำแบบนั้น พวกเราก็...

...จะเป็นไปได้ยังไงล่ะ ในเมื่อริคาร์โดตายไปแล้ว...

พวกเราจะสามารถมีความสุขได้อย่างไร

เสียงเย็นชาย้อนถามตัวเองอยู่ในใจ จะมีความสุขด้วยวิธีไหนได้อีก จะเอาอะไรไปมีความสุขกัน...มือเนียนของเธอ ยกขึ้นแนบใบหน้าเศร้าสร้อยดูอ่อนเพลียของเขา แรงที่ประคอง แก้มทั้งสองข้างบางเบามาก

กัสเซลก้มลงจูบตามแรงดึงของเธออย่างไร้แรงต้านทาน ไม่สามารถขัดขืนเร็วแรงอันน้อยนิดนั้นได้ ตั้งแต่แต่งงานกัน ตอนฤดูร้อนปีที่สิบเจ็ด จนถึงฤดูใบไม้ร่วงปีที่สิบเก้า นี่เป็นครั้งที่ห้าที่เขาได้จูบกับภรรยา ความเร่าร้อนที่ยังไม่ซ่านาญแสดงออก ผ่านลมหายใจของกันและกัน

ห้องรับรองที่เปิดรับแสงแดดยามบ่าย พวกเรามีอะไรกัน

ในสถานที่ที่ไม่ใช่ห้องนอนเป็นครั้งแรก แสงที่ไม่คุ้นชินพัดผ่าน
เหนือร่างกายที่เปลือยครั้งแรก

“เพื่อฉันนะ กัสเซล นายอย่าตำหนิตัวเองเลย...”

หญิงสาวพิมพ์พาดขณะคล่องคอเขาที่กำลังแทรกกายบดเบียด
อย่างลึกซึ้ง

กัสเซลคิดว่าวันนั้นจิตวิญญาณส่วนลึกของเขาได้ตาย
ไปแล้ว ความปรารถนาหลงเหลือไว้เพียงความกระหายที่ร้อนแรง
แผดเผา

หลังจากวันนั้น อิเนสก็ทำตัว ‘เหมือนเมื่อก่อน’ อย่างตอนที่
ริคาร์โดยังมีชีวิตอยู่

ไม่ได้อ่อนหวานกับสามี แต่เปลือยเอาใจใส่เป็นครั้งคราว
บางครั้งสบตาแล้วก็เขินบ้าง จึงรีบเบือนหน้าหนีไปทางอื่น
บางครั้งก็หลุนตาคัสซี่

ตอนที่เขากลับมาถึงบ้านพักก็เก็บสีหน้ายินดีไว้ไม่อยู่
ตอนนอนก็ขยับเข้ามาซุกอกเขาโดยไม่รู้ตัว นั่นเป็นนิสัยการนอน
ที่เจ้าตัวไม่เคยรู้มาก่อน อะไรๆ ก็ดีไปหมด

เหมือนกับวันเวลาแสนสุขที่เคยใช้ร่วมกันที่เอสโปซา

ยามรุ่งสางวันใดข่มตานอนไม่ลงเหมือนติดโรคนอนไม่หลับ
มาจากเธอ กัสเซลมักจะมองหน้าอิเนสที่กำลังนอนหลับไหล
พลางอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า

หากพระองค์ประสงค์จะมอบลูกให้พวกเราอีกครั้ง ได้โปรด
อย่าให้ลูกคนนี้น้ำตาเหมือนเขาเด็ดขาด...กัสเซลอธิษฐาน
ด้วยความหวาดกลัว ขณะเดียวกันก็รู้สึกมีความสุขเล็กน้อย
เมื่อนึกถึงลูกที่หน้าตาถอดแบบมาจากอิเนส

อิเนสคิดอย่างไรไม่รู้ แต่เขาคิดว่า หากได้ลูกสาวที่หน้าตา
เหมือนเธอจะต้องดีแน่นอน ศีระกลม ไซริบบิ้นผูกผมสีดำขลับ
เอาไว้ เพียงหยันตาสีเขียวเพอร์idotเป็นประกายเหมือนเธอ
ซ่อนมองมา ก็ไม่มีสิ่งใดที่กัสเซลทำให้ลูกคนนี้ได้ และนั่นคงจะ
ทำให้รู้สึกเหมือนได้พบอิเนสในวัยเด็กอีกครั้ง

หากลูกสาวที่หน้าตาเหมือนอิเนสได้ทำทุกอย่างที่เธอเคย

อยากทำในสมัยเด็กก็คงจะดี

นั่นอาจช่วยปลดปล่อยระโลมวัยเด็กของอิเนสได้บ้าง
นิสัยแบบเธอจะต้องบอกว่าไม่ต้องการการปลอบโยนพวกนั้น
อย่างแน่นอน แต่อย่างไรอิเนสก็จะรักลูกสาวที่หน้าตาถอดแบบ
มาจากตัวเอง

อิวาน่าจะช่วยให้เธอมีความสุขได้เหมือนกับบริการ์โด

อิวาน่า ชื่อนี้ฟังก็ทึ่งก็ไพละ

อิวาน่า อิวาน่า...เพราะจัง อิเนส เพราะรองลงมาจาก
ชื่อของเธอเลย

กัสเซลลองจินตนาการรอยยิ้มในวันนั้นทับซ้อนบนใบหน้า
ของอิเนสที่นอนหลับอย่างสงบสุข

จากนั้นก็รู้สึกกลัวขึ้นมา

พวกเขามีอะไรกันบ่อยขึ้นประมาณสัปดาห์ละครั้ง
หรือไม่ก็สัปดาห์ครั้ง แต่ยังไม่มีความดีลึกที่ กัสเซลไม่อาจปฏิเสธ
ว่าลึกๆ แล้วเขาแอบโล่งใจ แม้แต่ตอนที่อิเนสกระวนกระวายใจ
จนไม่สามารถทำตัวปกติได้เหมือน 'สมัยก่อน' กัสเซลก็ยัง

แอบโล่งใจ ซึ่งเป็นความรู้สึกตรงกันข้ามกับเธอ

ยิ่งเป็นวันที่อินเสมั่นใจว่าจะต้องปฏิสนธิได้แน่ กัสเซลจะอ้างว่ามีฝักแล้วออกไปเตร็ดเตร่อยู่ข้างนอก อินเสคงจับสังเกตได้บ้างแล้วว่า เขาพยายามตอบสนองเธอให้น้อยที่สุดที่จะทำได้

เพราะฉะนั้นการที่กัสเซลคอยดูแลหลานสาวของนาวาเอกโนริเอกาที่ได้รับบาดเจ็บในงานเลี้ยงชั่วคราว ย่อมไม่ใช่ภาพที่น่ามองนักในสายตาของหญิงสาว

“...ถ้าเป็นเพราะเหตุผลนั้นก็น่าจะบอกฉันสิ ไม่ใช่หนีไปเรื่อยโดยอ้างว่าทำเพื่อฉัน”

“อินเส”

“คนละเรื่องกับที่เมนโดซาเลยนะ ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลย”

ใช่ กัสเซลรู้นั่นไม่ใช่ภาพที่น่าดูเท่าไร หล่อนเป็นหลานสาวของอาจารย์ เขาเลยไม่สามารถบดมือที่เข้ามาต่อแยหึงเหมือนสตรีคนอื่น ๆ ที่เมนโดซาได้

“อินเส ผู้หญิงคนนั้น...”

พูดถึงตรงนั้นก็ถูกมือปัดทิ้ง ทั้งที่อิเนสมีเรี่ยวแรงน้อย
เกินกว่าจะปัดมือเขาได้ แต่เป็นกัสเซลเองที่อ่อนแอต่อแรงผลักใส
ของเธอ

หากคิดจะคว้าเอาไว้อีกครั้ง ก็ต้องใช้ความกล้าหาญ
อย่างมากประหนึ่งเป็นการพลีชีพ

“ฉันบอกไปแต่แรกแล้วไม่ใช่หรอว่าจะปล่อยนายไป
แล้วทำไมต้องทำให้ฉันกลายเป็นตัวตลกด้วย”

“อิเนส หยุดก่อน ฉันยังพูดไม่จบ”

“ฉันไม่อยากฟังแล้ว”

“ไม่ ฟังฉันก่อน”

กัสเซลคว้าข้อมืออิเนสอย่างอ่อนโยนได้ทันฉิวเฉียด
หญิงสาวหันกลับมามองเขาอย่างฉุนเฉียว น้ำตาอาบใบหน้า
ของเธอ วินาทีนั้นเขาคงตะลึงจนลมหายใจสะดุดไปชั่วขณะ

“ฟังให้ดีนะ อิเนส บาเลซเตนา ฉัน...”

“ฉันไม่อยากฟัง”

“บ้าเอ๊ย ช่วยฟังฉันหน่อยเถอะ มันไม่ใช่อย่างที่เธอคิดนะ”

“ไม่ใช่แล้วมันคืออะไร จะให้ฉันตีความเรื่องนายกับผู้หญิง คนนั้นว่ายังไง...นายไม่เคยเผยช่องว่างแบบนั้นเวลาอยู่กับคนอื่นที่ไม่ใช่ฉัน นายไม่เคยมองใครแบบนั้นนี่นา ไม่เคยดูแล ไม่เคยห่วงใยผู้หญิงคนอื่นไม่ใช่เหรอ...”

หญิงสาวพึมพำด้วยน้ำเสียงยานคางราวกับได้รับความสะเทือนใจอย่างหนักจริงๆ คำพูดที่พรั่งพรูต่อเนื่องนั้น กัสเซลฟังแล้วนึกว่าตัวเองฝันไป

หัวใจของเขาเต้นรัวแทบระเบิดจนรู้สึกผิดต่อเธอ

‘นี่เธอหึงมาเรีย โนรีเอกาเธอ’ ประโยคที่ไม่กล้าถาม ค้างเติ่งอยู่ในปาก ใบหน้าของเธอขณะร้องไห้หน้าสงสารมาก แต่เขากลับรู้สึกอยากยิ้มจนหน้าบาน

“ไม่ต้องตีความหรอก เพราะมันไม่มีอะไรเลย”

หากเผยยิ้มตอนนี้คงไม่ได้รับการให้อภัย กัสเซลรีบดึงตัวเธอเข้ามาอกตออย่างแนบแน่น

“ปล่อย ฉันบอกให้ปล่อย...!”

“อีนัส เธอก็รู้นี่นา ถ้าไม่ใช่เธอก็ไม่มีความหมายอะไร
ทั้งนั้น”

มือที่สั่นระริกด้วยความตื่นตันใจลู่บศึรชะของเธอ นัยน์ตา
ที่มีน้ำตาเอ่อคลอเงยขึ้นมองเขา

“คิดว่าฉันจะหลงกลคำพูดแค่นั้นนั้นหรือ ปล่อยฉันนะ
นายมันซี้ชลาดเกินไปแล้ว เอสกาลันเต”

หัวใจบีบรัดแน่น เธอনারักยันเสียงตวาดได้อย่างไร
มือที่ทุบไหล่ก็ไม่เจ็บไม่คันสักนิด ใบหน้าที่ยังอ่อนเยาว์บิดเบี้ยว
ด้วยความโมโห แต่ในสายตาของกัสเซล เธอนารักมากจนเขา
จะคลั่งอยู่แล้ว

ฉันสามารถทำให้เธอโมโหได้ขนาดนี้เลยเธอ เธอเผย
ทุกอย่างออกมาให้ฉันเห็นหมดเปลือกโดยไม่สามารถเก็บซ่อนไว้
ได้เลย เธอเป็นแบบนี้เพราะฉันได้ด้วย

“ไอ้ลูกหมา ท่านพ่อพูดถูก ผู้ชายมันก็แค่สุนัขติดสัด...”

“อีนัส ฉันพูดจริง ๆ ถ้าไม่ใช่เธอก็ไม่มีความหมายอะไร
ทั้งนั้น ผู้หญิงคนนั้นเป็นหลานสาวคนเดียวของนาวาเอกโนริเอกา

ก็แค่นั้นเอง เธอก็รู้ไม่ใช่เหรอว่านางาเอกไม่ต่างจากอาจารย์ของฉัน
เขาเป็นคนที่ท่านปู่เห็นเป็นลูกชายคนหนึ่งสมัยประจำการอยู่ที่
กัลสเตรา...”

“ปล่อย”

“ผู้หญิงในโลกของฉันมีเพียงแค่เธอคนเดียวเสมอ อีเนส
เอสกาลันเต”

เธอคือผู้หญิงที่สามารถปลุกฉันตกสู่กันบั้งของนรก
และพาฉันบินขึ้นสวรรค์ได้เพียงแค่สบตาชั่วคราว แล้วฉันจะมอง
ผู้หญิงคนอื่นได้อย่างไร ฉันจะมองผู้หญิงคนอื่นเหมือนเธอ
ได้อย่างไร

เพียงสมมติ คำพูดที่น่าอึดอัดพวกนั้นก็แทรกเข้ามาใน
ลำคอ อุดทางเดินหายใจของฉันแล้ว

กัสเซลพยายามปรับลมหายใจที่อัดอั้นให้กลับมาสม่ำเสมอ
ตามปกติ ความสงสัยที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิดทำให้เขาตกตะลึง
แต่ก็ดีใจเหลือเกิน

เพราะมันเหมือนหลักฐานที่บอกว่า อีเนส เอสกาลันเต

ต้องการเขาแล้วจริงๆ

บัดซบ ถ้าไม่ใช่เธอ ฉันคงไม่มีวันติดสติจนตายนั้นแหละ
เสียงสบถหยาบคายเคลื่อนถึงคอหอย ก่อนจะถูกกลืนกลับลงไป
เพราะกลัวว่าจะทำให้หญิงสาวหนีไปจากเขา

“...ปล่อยฉันเถอะ พอได้แล้ว”

“ไม่เอา”

“กัสเซล นายทำให้ฉันอับอายขายขี้หน้า...”

พวกเขาเ็นอยู่กลางทางเดินที่เหล่านายทหารผู้มาร่วม
งานเลี้ยงเดินผ่านไปมาเป็นระยะ ดังนั้นที่บอกว่าขายขี้หน้า
เพราะเขานั้น ไม่ใช่คำพูดส่งๆ ทว่าเสียงหัวเราะก็ยังคงดังต่อเนื่อง

“ฉันไม่ปล่อยจนกว่าเธอจะยอมเชื่อ”

หากสามารถทำได้ จะให้อยู่แบบนี้จนตายเขาก็ไม่ติด...
เสียงทุ้มกระซิบข้างหู ไม่นานใบหูของหญิงสาวก็แดงเรื่อ ร่างกาย
ของเธอตอนมาถึงกัลสเตรารกๆ ยังบอบบาง รวกับแค่ออกแรง
เล็กน้อยก็จะหักได้ทุกส่วน ตอนนี้เริ่มมีเนื้อหนังมากขึ้นแล้ว
ทำให้กัสเซลโล่งใจไปเปละหนึ่ง

ฉันสามารถถอดเธอแน่นขึ้นอีกนิดได้แล้วสินะ...มือที่
ประคองท้ายทอยของหญิงสาวเลื่อนลงมาตรงเอว จากนั้น
ก็เลื่อนลงไปถึงสะโพก รั้งเธอเข้าหาตัวเองเพื่อถอดให้แน่นขึ้น
หัวใจที่พองโตล่องลอยอยู่กลางอากาศ

“...งั้นก็พิสูจน์ให้ฉันเห็นสิ”

ใบหน้าเศร้าหมองที่เปื้อนน้ำตาเงยขึ้นมองเขาตาใส

“พิสูจน์ให้ฉันเห็นว่านายต้องการฉันมากขนาดไหน กัสเซล”

[Inés Escalante de Pérez]

ฤดูหนาวปีนั้น อินีสตั้งครรถ์ได้สำเร็จ พวกเขามารู้ว่ามีลูก
ตอนช่วงต้นปี อันที่จริงผลลัพธ์ที่ออกมาจะว่าเป็นเรื่องปกติก็ได้
เพราะตั้งแต่จบงานเลี้ยงที่กองบัญชาการ หญิงสาวก็มีความสัมพันธ์
กับสามีทุกวัน

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น

ดยุกกับดัชเชสเอสกาลันเตถึงกับรีบขึ้นรถม้า เดินทางตรงมายังกัลสเตราทันทีที่ทราบข่าวดี ทางฝั่งดยุกกับดัชเชสบาลเชเตนาดีใจประหนึ่งได้ครอบครองโลกทั้งใบ พวกเขาตั้งชื่อให้เด็กที่ยังไม่เกิดโดยไม่ปรึกษาหารือ และส่งพันธบัตรกับหนังสือจัดการทรัพย์สินมาให้ บิดามารดาลงนามข้างกันอย่างหาได้ยากเช่นนี้ แสดงว่าคงจะทำเอกสารพร้อมกันที่เมนโดซาแล้ว

เลโอเนลแอบส่งจดหมายมาฉบับหนึ่ง กล่าวว่า ‘ถ้าลูกสะดวกใจ พ่ออยากขอเดินทางไปเยี่ยมคนเดียวโดยไม่มีแม่ตามไปด้วย’ คงจะเขียนขึ้นหลังห้ามปรามโอลกาที่วางแผนจะเดินทางมาที่กัลสเตราได้สำเร็จ

ไต้ยีนจากลูเซียโนว่าเลโอเนลกำลังพยายามควบคุมโอลกาทุกวิถีทาง บางทีนั่นอาจเป็นสาเหตุที่โอลกาไม่เคยโผล่มาเยี่ยมเยียน มีเพียงจดหมายอย่างเดียวที่ถูกส่งมาไม่หยุดตั้งแต่สมัยก่อนที่ริคาร์โดจะเกิด

รู้ทั้งรู้ว่าการเผชิญหน้ากับมารดาเป็นเรื่องเลวร้ายแค่ไหน แต่ก็ยังขุนเคื่องที่ไม่ยอมมาหากันในยามที่สิ้นหวังที่สุด

เวลานั้นไม่ว่าโอลกากล่าวคำพรุสวาทรุนแรงแค่ไหน
ขอเพียงมีอ้อมกอดของท่านแม่ ทุกอย่างคงจะดีขึ้น เพราะอย่างน้อย
โอลกา บาเลชเตนา ที่ตั้งเธอเข้าไปกอดแน่นสมัยเด็ก ก็เป็นมารดา
ที่เปี่ยมด้วยความรักคนหนึ่ง

อินเอสเพียงต้องการเวลานั้น บรรดาไออุ่นชั่วครวนั้น
ต้องการมารดาที่จะช่วยให้เธอกลับไปเป็นเด็กน้อย ไม่ใช่ผู้ใหญ่
อย่างตอนนี้

อย่างไรก็ตาม เรื่องราว ‘สมัยนั้น’ ถูกแต่งเติมให้งดงามขึ้น
เรื่อยๆ ตามกาลเวลา ราวกับภาพเพื่อฝัน จนแทบไม่อาจเรียกได้ว่า
เป็นความจริงจำในอดีตอีกต่อไป

หากไม่มีความทรงจำที่เพ้อฝันพวกนี้ คงอดทนรับมือกับ
โอลกา บาเลชเตนา ไม่ได้ ดังนั้นมันอาจเป็นแค่ความเคยชิน
ก็เป็นได้ ขณะคลานอยู่ในกันบังของนรก อินเอสก็ตระหนักได้ว่า
ความเป็นแม่ที่เธอเคยปรารถนาสุดหัวใจนั้น แท้จริงแล้วเป็น
ภาพลวงตาที่หลอกลวงกันมากเพียงใด

โอลกา บาเลชเตนา คนนั้นไม่มีอยู่จริง ท่านแม่รักลูกสาว
คนนี้ไหม อินเอสไม่รู้ แต่สิ่งที่เรียกว่าความรักเป็นเหมือนคมมีด

ไรต์ตามจับที่ยัดเยียดใส่มือ มีอนันต์ถูกบาดจนเป็นแผลเหวอะหวะ เมื่อตันทุรงจับเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย สุดท้ายมือข้างนั้นก็จะ
ใช้การไม่ได้อีกเลย

ในความเป็นจริง การที่ท่านแม่ไม่ยอมโผล่หน้ามา
เยี่ยมเยียนทั้งที่หลานชายตาย จนเป็นสาเหตุให้อิเนสหลงชุ่นเคื่อง
อยู่นาน เป็นเพราะถูกบิดาห้ามเอาไว้ กระนั้นอิเนสกลับไม่เสียใจ
ที่หลงโกรธแค้นท่านแม่ ไม่เสียใจที่ได้บ่นท่านพ่อสักคำ
เพราะสุดท้ายปล่อยให้เป็นเช่นนี้ก็ดีแล้ว

จดหมายแค่เผาทิ้งไปเสียก็หมดเรื่อง ไม่ได้พบหน้ากันต่อไป
ก็สบายใจดี รวมถึงท่านพ่อที่ใจอ่อนให้ท่านแม่ และใจแข็ง
กับลูกๆ ด้วย

อิเนสไม่ยอมให้ลูกได้ยินเสียงพวกนั้นหรอก แม้แต่เงา
ของท่านแม่ที่ปกคลุมเหนือชีวิตของเธอก็จะตัดออก ไม่ให้โลกา
บาเลซเตนา ได้ฟังอะไรใส่ลูกของเธอแม้แต่ครึ่งคำ

แม่จะไม่ทำกับลูกแบบนั้น แม่จะไม่ทำร้ายลูกเด็ดขาด
แม่สัญญา แม่จะไม่ทำให้ลูกเจ็บ และจะมอบให้แต่ความรัก
ที่ไม่เจ็บปวด...

อย่าได้เจ็บป่วยเลยนะ...อิเนสลูบหน้าท้องแบน พลงย้ากับตัวเองราวกับเป็นนิสัยที่คุ้นชิน อยากคลอเคลียที่สุขภาพแข็งแรงดี เธอเติบโตมาโดยถูกคนพูดกรอกหูมาตั้งแต่เด็กว่า มดลูกอ่อนแอ ส่วนก๊สเซล เอสกาลันเต สุขภาพแข็งแรงดีมาก ดังนั้น มันชัดเจนอยู่แล้วไม่ใช่หรอว่าเรื่องนี้เป็นความรับผิดชอบของใคร

ตอนตั้งครรภ์ริคาร์โต อิเนสแพ้ท้องหนักมากจนผื่นกลืนอะไรไม่ลง นอกจากยาที่อึ้งเมลิกาจัดให้ หวังว่าจะมีประโยชน์ต่อลูกในท้อง ทั้งที่ร่างกายผอมแห้งก็กินอย่างอื่นไม่ได้เลยแล้วยังหวังว่าลูกจะเกิดมาสุขภาพแข็งแรงได้อีกหรือ ยิ่งคิดยิ่งประหลาดนัก

ได้โปรดอย่าทำเป็นสำออยหน่อยเลย แม้จะแพ้ท้องอย่างรุนแรง อิเนสก็ยังบังคับตัวเองให้กลืนอะไรก็ได้ลงท้องต่อให้จะอาเจียนออกมาจนหมดก็ไม่ใช่ไร ขอแค่ท้องว่างก็พยายามผืนกินลงไปใหม่อีกครั้ง

อาหารสโตร์กัลสเตรามีมือโยลันดาสชาติล้ำเลิศ ผลไม้ประจำถิ่นถูกเก็บรักษาเอาไว้ได้อย่างสดใหม่ ไม่น่าเชื่อว่าแค่เห็นก็อยากจะอาเจียนไปหมดทุกจาน

โล่งอกที่ไม่กี่วันก่อนเริ่มกินผลไม้ได้บ้างแล้ว กัสเซล
ที่ตามเกาะติดการกินข้าวของเธอราวกับตัวเองเป็นคนหิวโซ
ก็พอจะหายใจหายคอได้บ้าง หลังจากเห็นว่าอินเนสไม่อาเจียน
แอบเปิดออกมา

“ปลุกต้นแอปเปิลไว้ในสวนเลยดีไหม”

ไม่แปลกที่เขาจะมองว่าแอปเปิลทั้งโลกเป็นสิ่งสวยงาม
แต่สายตาที่กวาดมองไปรอบๆ นั้นเหมือนพร้อมจะปลุกต้นแอปเปิล
ให้เต็มสวน ขอเพียงอินเนสพยักหน้าครั้งเดียว รับรองได้ว่าวันหนึ่ง
สวนของบ้านพักจะต้องกลายเป็นสวนผลไม้เป็นแน่

กัสเซลกลับมาเป็นคนพูดน้อยอีกครั้งเหมือนสมัยก่อน
ต่างจากวันที่ได้กลับมาพบหน้ากันในรอบหลายเดือน แต่เรื่อง
พฤติกรรมยังมีด้านที่ดูแปลกไปจากปกติให้เห็นอยู่บ้าง

“แบบนั้นเธออยากกินเมื่อไหร่ก็กินได้ตลอดฤดูเลยใจ
ไม่มีอะไรสดใหม่เท่าเก็บจากต้นแล้ว”

“กว่าแอปเปิลออกจะผล ลูกก็เกิดพอดี แบบนั้นมันก็
ไร้ประโยชน์นะสิ”

“อา จริงด้วย ลูกเกิดก่อนแอบเปิดออกผลนี่นะ...”

กัสเซลหยุดปอกแอบเปิด เขาพึมพำกับความรู้ใหม่ แล้วนั่งเหม่ออยู่นาน รวากับเป็นเรื่องยากที่จะปล่อยผ่านไปเฉยๆ ระหว่างนั้นอิเนสก็เคี้ยวแอบเปิดพลงมองไปยังท้ายสวนของบ้านพักหลังใหญ่

แค่เห็นเธอกินได้ กัสเซลก็มีความสุขแล้ว เขานั่งเฝ้าคางมองภาพนั้น เมื่อก่อนอิเนสเคยเขินอายแววตาคู่ นั้นเหมือนคนโง่แต่ช่วงนี้ไม่เป็นแบบนั้นแล้ว

คงเพราะอะไรนิดอะไรหน่อยก็คลีนไส้เวียนหัวทั้งวันเหมือนคนเมาเรือ จนต้องนอนขดตัวเป็นประจำ จึงไม่มีอารมณ์สนใจเรื่องอื่น ไม่ว่ากัสเซลจะถ่ายทอดความรักผ่านนัยน์ตาแค่ไหน เธอก็ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น หรือบางทีคงเป็นเขาที่หน้าหนาขึ้น

พวกเขายู่ด้วยกันทุกวันที่กัสเซลราไม่เหมือนตอนตั้งครรรค์คราวก่อน ระยะห่างที่เคยมีเริ่มใกล้ชิดมากขึ้นต่างจากก่อนหน้านี้เมื่อไม่คุ้นชินกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ร่างกายที่อ่อนแอจึงดึงสติไม่ให้คิดไปไกลกว่านั้น

“...แต่เธอชอบแอบเปิด ลูกก็น่าจะชอบด้วย งั้นก็ได้”

“ไร้ประโยชน์เสียทีเดียวไม่ใช่เหรอ”

“ไม่ได้ชอบจนถึงขั้นต้องอาศัยอยู่ในสวนผลไม้หรอกนะ
ลูกก็เหมือนกัน”

“แต่ตอนนี้ฉันเห็นแอปเปิลเป็นพระเจ้าไปแล้ว”

“ถ้าเป็นพระเจ้า ภรรยาของนายคงไม่บังอาจกิน”

จากที่เคยคุยกันแค่เท่าที่จำเป็น ตอนนี้เริ่มหาเรื่องจับผิด
คำพูดของอีกฝ่ายแล้ว ดังนั้น ถึงจะไม่ได้หมดอารมณ์เพราะอาการ
เวียนหัว แต่ได้คุยกับกัสเซลแบบนี้ก็จะลืมความรู้สึกไม่คุ้นชิน
พวกนั้นไปเอง

เพราะแบบนี้จึงเริ่มกังวล หากในอนาคตพลาดการเดินทาง
กลับไปอยู่เมนโตซาหรือเอสโปซา แล้วจะจัดการความรู้สึกที่ขาด
กัสเซลไม่ได้ยังไงดี

เพิ่งตั้งครรภ์ได้สามเดือนก็นึกไปไกลถึงอนาคตแล้ว
นี่คงเป็นความผิดของนิสัยใจร้อนประจำตัวชาวเปเรซ หรือไม่ก็
ความหวังว่าลูกจะมีชีวิตอยู่ได้ยาวนานถึงอนาคตนั้น

กัสเซลก็ไม่ต่างจากเธอนัก เขายืนยันว่า จะปรับเปลี่ยน

พื้นที่ด้านซ้ายมือของสวนแล้วปลูกต้นแอปเปิลให้ได้ ทั้งยัง
มั่นใจด้วยว่าลูกต้องชอบมันแน่นอน

“ว่าแต่เลยเวลากินยาแล้วนะ อีเนส”

“อ้อ ส่งมาให้หน่อย”

กัสเซลส่งยาใส่ยาที่เกือบลืมนำให้เธอ ก่อนจะกुकูกูจ
ขยับมาอยู่ใกล้ๆ พออีเนสหยิบยาขึ้น เขาก็ถือน้ำจอร์รออยู่ข้างปาก

กัสเซลชินกับการใช้ชีวิตในรั้วโรงเรียนนายร้อยทหาร
จึงอดีตเวลามีคนคอยปรนนิบัติเขาในเรื่องเล็กน้อย แต่ตอน
อยู่ข้างกายภรรยา เขากลับทำตัวเหมือนเกิดมาเพื่อเป็นหนุ่มรับใช้

ผู้ชายที่ดีกับทุกคน ไม่ว่าสตรีคนใด ขอเพียงเป็นภรรยา
ของเขา เขาจะรักและทะนุถนอมดูแลอย่างดี...

มือคู่นี้ดีเกินไปสำหรับเธอ อีเนสกลืนน้ำเย็นตามยาวลงคอ
อย่างคุ้นชินราวกับปลอมโยนตัวเอง หวังว่าตัวเองจะสามารถ
เป็นแม่ที่ดีของลูก และสักวันหนึ่งจะกลายเป็นภรรยาที่ดีสำหรับ
เขาด้วย

“กินเก่งดีนะ”

“...ก็กินประจำตั้งแต่ก่อนแต่งงานกับนายอีก”

“เพราะมัน พวกเราเลยมีลูกเธอ”

“คงใช่มั้ง...ฉันก็ไม่แน่ใจ”

มือที่สั่นหวังอยากคว้าเอาไว้ทุกอย่าง การกินยาเพื่อให้มดลูกที่อ่อนแอแข็งแรงขึ้นและรักษาสภาพของมันไว้ ก่อนมีลูกคนนี้เคยเป็นเพียงความเคยชิน แต่ตอนนี้เธอสั่นหวังเสียจนร้อนใจเหลือเกิน

สตรีที่เป็นหมันกินยาของอเมริกาแล้วยังตั้งครรภ์ได้ สตรีที่เคยผ่านการแท้งลูกมาหกเจ็ดครั้งกินยานั้นแล้วสามารถคลอดลูกได้อย่างปลอดภัย สมัยที่โอลกาพูดเรื่องพวกนั้นกรอกหูลูกสาวที่อายุแค่สิบห้าปี อีเนสทนฟังคำพูดพวกนั้นจนเอียน แต่ตอนนี้กลายเป็นเธอเองที่ต้องคำพูดพวกนั้นวนไปไม่ต่างจากโอลกา ทั้งหมดก็เพื่อปลอบใจตัวเอง

ต้องเติบโตอยู่ในท้องและเกิดมาอย่างปลอดภัยนะ จะเกิดมาเจ็บป่วยอีกไม่ได้

“...ท่านแม่ของเธอเตรียมไว้เพื่อเธอ ก็คงเป็นของดีแหละ”